

VAŽENÍ ČTENÁŘI!

Vzhledem k neuspokojivému stavu v oběhu časopisu a nezájmě s tím spojeným jsme se rozhodli změnit okruhy oběhu jednotlivých čísel BODLÁK podle následujícího rozpisu. Adresáti označení slovem "okruh" jsou podle dohody (příp. našeho předpokladu) oprávněni utvořit si další - menší - oběh časopisu podle vlastního uvážení, avšak tak, aby se jim dané číslo vždy vrátilo zpět a mohli ho pak zaslat na adresu redakce. Tito čtenáři nechtě laskavě oznámí redakci vždy datum kdy časopis obdrží (postačí koresp. lístek) a zhruba předpokládanou dobu držení časopisu.

Znova upozorňujeme čtenáře, aby si pečlivě poznamenali adresu následujícího čtenáře kterému číslo zasílají. Při změně adresy nebo vrácení zásilky zašlete časopis redakci. Ostatní pokyny stanovené pro původní okruhy z ů s t á v a j í v p l a t n o s t i ! ! ! !

Okruh č.1.

1. Margita Kolečková, Brněnská 9, Prostějov 740 01
2. Jeromír Vališ, Hrdinů 640, Uničov 783 91
3. Josef Matějka, U splavu 1749, Gottwaldov - Zlín, 760 01
4. Jana Strouhalová, Za kulturním domem 601, Kamenice n/Lipou 394 70
5. Bundil Michal, Pokrovského 1791, Praha 5 155 00
6. Zdeněk Štěl, skuteckého 1087, Praha 6 - Řepy 163 00

7. REDAKCE

Okruh č.2.

Zůstává beze změny ! ! !

1. Kapitán Kid
- 2.
3. s t d. ....

Okruh č.3.

1. Trčka Pavel, Melubova 6, Praha 5 Smíchov 150 00
2. Janák Ladislav Ondříčkova 814, Nové Město p. Sárkem
3. Miloš Hlávka (jun.) Kozohorská 330, Nový Knín 262 03
4. Jaroslav Rop Třída lid. milicí 24, Prostějov 796 01
5. Renata Francová, Na výsluní 1330, Hradec Králové-Kluky 500 05 "OKRUH"
6. René Matouš, Rooseveltova 76/IV, Chlumec nad Cidlinou "OKRUH"
7. Redakce

Okruh č.4.

1. Šulc Roman, Vaňov 77, Ústí n/Labem 40001
2. Langová Blanka, Smetanovo náměstí 1860 Havlíčkův Brod 580 01
3. Krenáček František, Železničářská 17 2, Česká Lípa 470 01 "OKRUH"
4. Pavel Jelinek, Karla Marxe 4567, Chomutov 430 04
5. Kozánek Petr, Dřevařská 11, Cheb 350 02
6. Šudák Pavel, U stadionu 943, Kufim 664 34
7. Vlasek Jaroslav, Pražského 1688, Česká Třebová 560 02
8. Sejbal Dalibor, Popradská 1275, Ústí n/Orlicí 562 01
9. Redakce

Příjemné chvíle s časopisem BODLÁK přeje R e d a k c e

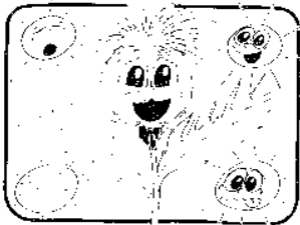
BODLÁK

ČESKÝ TŘETÍLETÝ ČASOPIS

PRO DĚTI

HRODÁ HŮZDA

Ahoj kamarádi, kamarádky!

Dostává se Vám do rukou další - v pořadí již sedmé číslo našeho neperiodického zájmového bulletinu BODLÁK. Přejeme Vám nejen příjemné chvíle nad jeho stránkami, ale i spoustu nových zážitků při vašem letním toulání!

Redakce

Obsah:

Na slovíčko.... (O vránách, vrabcích a tak...)
Čtyři dny na Jihu (M.Hlávka) reportáž z cest
Prachem cest - píseň
Redakční stránka
Poesie v Bodláku
Slunéčko sedmitečné - povídka (M.Vitouš)
"Jak jsem psal do Mladého světa" - Daktari
Co se připravuje - rozhovor-povídání s režisérem FSB M.Faltýnem
Úřednická - píseň
"Modrý tirák" - další pokračování seriálu ze života - Medik
Kidovo okénko - Kapitán Kid
Vítání jara - reportážní povídka o jednom ohni... LUKY(J.Čechy)
..... a na závěr:
Frcek, Kudlas a spol. "Na folkovém festivalu" - Wabi (Zlín)

B O D L Á K - neperiodický zájmový bulletin Trampské osady
samotářů Jasná hvězda Praha.

Redakce: Medik, Prnďa, Slaňák, Wabi, Daktari. Nevyžádané příspěvky se nevrací. Zasílejte v ž d y DOPORUČENĚ. Vydáváno nákladem vlastním pro potřebu nejbližších kamarádů. Tisk Fotografia Praha VD, system Xerox. Náklad: 5 kusů.

Adresa redakce: V podskalí 52
Praha 9, Vinoř 190 17

Rozmnožování n e n í dovoleno. N E P R O D E J N Ě !!!

POZOR NA MOTOROVÉ TRAMPY!

Zatouláte-li se na vašich vandrech do okresu Praha západ, číhá na Vás kromě starých známých nebezpečí (vzteklina veverek a AIDS), také jedno zbrusu nové:

(citujeme z článku Ždáňský oříšek uveřejněném v zájmovém zpravodaji okr. Praha západ "Obzor", č.3/1989 - článek nebyl šifrován.):

"...víkendové nájezdy do přírody s sebou přinášejí různou trestnou činnost. Špatné zkušenosti jsou především s mladými, takzvanými t r a m p y , kteří se dopouštějí výtržnictví, krádeží či dokonce i ublížení na zdraví. Připomínat jak to na silnicích vypadá je asi zbytečné!"

???

Filmová a divadelní společnost GOLDVIN - JASNÁ HVĚZDA - MAYER

U V Á D Í :

Vypečená svatba

SLAVNOSTNÍ PREMIÉRA dne: 22. č e r v e n c e 1989

Tragikomickou frašku pro velký úspěch již po třetí nastudovali členové DOUDĚROVA NAIVNÍHO DEBILNÍHO DIVADLA St.Wonerie

Osoby a obsazení:

Hoteliér a majitel provozovny

"Zelený mozek", ženich:..... Pavel Procek Trčka

Lékařka, vědecká pracovnice a objevitelka páté končetiny,
nevěsta: ..... Monika Krtek Bittnerová

Opilec, taxikář, orchestr a další:..... Milan Medik Froněk j.h.

Majitelka nevěstince, naivka, poručík Armády spásy,
a další: ..... Aja Medička Bittnerová

NA SLOVÍČKO...

O VRÁNÁCH, VRABCÍCH A TAK ....

Za desatero bezbřehými řekami tolerance žilo, bylo, v daleké zemi Tramberii hejno vran a havranů. Nebyli to ale jen tak obyčejní havrani! Tihle byli tak trochu kouzelní. Uměli si vymýšlet své ptačí písničky a zpívali je - smutně i vesele, vážně i nevázně. A uměli spoustu dalších věcí, za což je měli ostatní obyvatelé ptačí říše rádi a vážili si jich. Někteří havrani sice čas od času přehnali konsumaci odvaru z housenek a žížal a pak vyváděli nepřístojnosti, ale konec-konců snad k tomu měli své důvody (jako má občas každý z nás.)

Tak šel život v ptačí říši. Jenomže jak to tak bývá, kde se vzalo, tu se vzalo, objevilo se hejno vrabců, kterým se v havraním háji tuze zalíbilo. Havranům, kterým bylo vrabčí povykování, čepejření a obletování venkonce jedno, si klidně dál zpívali a psali svoje písničky, povídky a básničky, dál popíjeli odvar z housenek a žížal, dál prožívali své vrání kotrmelce tak, jak je život přinesl. Zato vrabci! Ti se napařovali snad ještě víc než holubí rodinka na sousedním stromě! Vrabec Koniáš se při první příležitosti vyválel v asfaltu, aby alespoň barvou byl od vran k nerozeznání. Vrabec Karel se nechal vyfotografovat s havranem Bořivojem a pak se na všechny dopisy do teplých krajin podepisoval: "Karel-kamarád havrana Bořivoje". A svobodná vrabčice Hermína dokonce vyseďela čtyři malé vrabčáky jenom proto, aby se mohla chlubit, že jejich otcem není nikdo jiný než havran Bartoloměj, o němž bylo všeobecně známo, že až příliš často holduje žížalovici a pak neví co dělá, takže Hermínino tvrzení nemůže dost dobře vyvrátit.

Vránolog Koniáš byl pro svůj hrdinský kousek s thérem ostatními vrabci zvolen poradcem v havraních otázkách. Od té doby bylo jeho největší snahou přesvědčit všechny vrabčáky o nutnosti vráního krákání pro harmohický rozvoj dalších pokolení a vůbec jedinečnosti vráního zpěvu.

Ve starém háji už nikdo nezaslechl vrabčí švitoření, protože celé hejno se snažilo zpívat havraním hlasem, že to až bylo k smíchu. Tak za nějaký čas vrabci zapoměli své "čimčaráračim", ale pořádně krákat se nenaučili nikdy.

A protože už ani jeden z celého hejna neuměl začířikat podle svého, přestali se ostatní ptáci o vrabce zajímat. Do starého háje přiletěl houf špačků, kteří zpívali své vlastní písničky, povídky mladé poštolčí rodiny zanedlouho znalo široké okolí a pár kosů dokonce vydávalo ptačí noviny. Vran si pro jejich umění nevážili o nic méně než ostatní, ale žili si svým vlastním ptačím životem.

A jaké z toho plyne poučení?

Zpívej, jak ti zobák narost. Ono se totiž velmi brzo pozná, jestli něco umíš, nebo se jen chlubit svým parádem. Tak je tomu u ptáka, i u lidí!

2/5

Váňo 86

Kozel '86

Miloše Hlávku není jistě třeba představovat. Známe ho jako všestranného autora (a dopisovatele) článků, básniček, povídek... Dnes se Vám představí i jako obratný dokumentarista. Následující reportážní vyprávění "čtyři dny na jihu" je svým obsahem více než alarmující. Svědčí o naprosté neúctě k památkám minulosti našeho národa, k ekologickým podmínkám, ke všemu co není "ekonomicky výhodné". Potkáváme je na každém kroku: Zřícená Boží muka, kapličky, tvrze přeměněné v kravímy a zámky ve skladiště odpadů. Vykácené, exhalacemi zničené lesy, vysušené lužní háje, opuštěná hnízdiště ptáků...

PS. Reportáž vznikla v roce 1987. Je proto více než pravděpodobné, že stav popisovaných objektů se opět o něco zhoršil....

MILOŠ HLÁVKA:

ČTYŘI DNY NA JIHU

Č T V Ě Ř I D N Í N A J I H U

I. PROLOG

Je pondělí 17. srpna 1987. Ještě dneska jsem v práci, od zítřka až do konce týdne mám dovolenou.

Konečně padla. Rychle připravit všechno, co je ještě potřeba. V samošce doplňuji zásoby potravin. Tuhle konzervu heru, tuhle taky a ještě tuhle čokoládu. Zaplatím. A hurá domů.

Teď ještě sbalit batoh. Tady je spacák. Tak a teď ještě něco na převlečení, sirky, ešus, lžičky a zásoby potravin. A mapy. Budu potřebovat Českobudějovicko, možná se bude hodit i Šumava - Prachaticko a Střední Povltaví. A taky něco na psaní a pár dalších drobností. A teď všechno pořádně sbalit. A natáhnout budík. Zítřka ráno vyrazím.

II. ŽELEZNIČNÍ DOBRODRUŽSTVÍ

Zpoza obzoru se vyklubal osmnáctý srpen. Je něco málo před patou a budík dává najevo, že je na čase vstávat. Snídaně ve mně mizí. Rychle kouknu, zda je v batohu to, co tam má být, a vyrážím. Kolem půl šesté heru ztečí autobus do Příbrami. Dál budu mít železniční spojení.

Staré známé příbramské nádraží mě vítá. Kupuji si lístek do Budějovic. Šestnáct korunek. Mít nějaký důvod zastavit se v Písku, měl bych to o dvě koruny levněji. Lístek z Příbrami do Písku stojí osm korun, z Písku do Budějovic šest. Jenže tentokrát se nechci v Písku zdržet. Tak jsem tu dvoukorunu radši oželel.

Vlak se dává do pohybu. Ranní sluníčko osvětluje známá místa, jimiž se trať vine. Milín. Tochovice. Březnice. Dobrá Voda u Březnice. Kousek za ruinami Hrochova hrádku opouštíme území Středočeského kraje. Jižní Čechy otvírají svou náruč. Myslín. Mirovice. Horní Nerestce. Čimelice. Smetanova Lhota. Dolní Ostrovec. Vraž u Písku. Čížová. Písek zastávka. Písek - to jsou další místa, kde náš vlak staví. Kousíček za Pískem jsme vjeli do velkého chuchvalce mlhy, převalujícího se po zdejších lukách. V Heřmaně už je to lepší a v Protivíně už mlha zmizela beze stopy.

Tak tady náš vlak končí, budeme přestupovat. Vlak od Plzně, který má pokračovat do Českých Budějovic, přijíždí podle jízdního řádu. Nasedám a za malou chvíli se rozjíždíme.

Skoro naproti mně sedí dvě holky. Pobrukuji si nějakou melodii. Chvilku napínám uši. Už vím...

"...Tuhle písničku chtěl bych ti lásko dát,
at ti každéj den připomíná
tého, kdo je tvůj, čí ty jsi a kdo má rád,
at ti každéj den připomíná..."

Valčíček. A pak další brontosauří písničky: Hlídej lásku, skalo má, Jarní tání... Kdo by neznal.

Vlastně ani nevím, kolikrát jsem tyhle ty písničky slyšel. Tu a tam z rádia, taky z magnetáku a častokrát v pátečním vlaku z Prahy do Malé Hraštice. Však to znáte: trampové jedou na vandry.

Teďv jedno snad aby bylo jasno: já k nim nepatřil. On byl totiž mezi námi takový, dá se říci zásadní rozdíl: oni jeli z domova ven, já ze školy domů. Jinak jsem ovšem proti nim nikdy nic

neměl. Kdyby se podobně jako oni chovali všichni lidé, ono by to bylo tomu našemu světu spíš k užítku než ke škodě. Jistě by bylo v lesích, a nejen v lesích, podstatně méně smetišt. Pokud by byla vůbec nějaká.

Tak takhle nějak se mohly vyvinout moje úvahy inspirované dvěma holčkama broukajícími si brontosaurí písničky. Jenže se nevyvinuly. Do vagónu mezitím vstoupil průvodčí a ...

"V Čičenicích končíme, tam si přestupte na náhradní autobusovou dopravu."

Začne frmol. Dav proudí nádražím a snaží se vecpat do některého z autobusů připravených před staniční budovou. Zůstane asi navěky nezodpovězenou otázkou, kde vzniklo to tak často používané zaklínadlo "Nejsou lidi", ale tady to určitě nebylo. Protože tady je lidí víc než dost, zato autobusů málo. V autobusu stojím. Chvilími dokonce na jedné noze. Na rozdíl od situace v jedné ze slavných povídek Šimka a Grossmana aspoň za své. Ty holky, co mě před chvílí zaujaly ve vagónu, se mi ztratily z očí. A tak jedeme autobusem, tlačíme se a netrpělivě čekáme, až nás ta obluda vyplivne ze svých útrob před budějovickým nádražím. Konečně. Dav se vyvalí z autobusu a rozbíhá se do města nebo na další přípoje.

Času do odjezdu mého vlaku je celkem dost, tak se jdu někam naobédvat. Bufet Centrální nabízí rychlé občerstvení. Karbanátky nejsou chuťově nic moc, ale za tu cenu není divu. Zákusky jsou chutnější. Prostředí příjemné, čisté, klidné. Ostatně celá pěší zóna na třídě Malinovského působí docela přívětivým dojmem. Ještě si prohlédnu pár výkladních skříní a hajdy zpátky na nádraží. Vlak do Kájova nečeká.

Jenže nakonec přece jen čeká. Na mě ne, já přišel včas. Čeká na jakousi drezínu či jiný přípoj. Trať je rozkopaná kvůli Temelínu, takže to není nic divného.

Cestování železnicí je záležitostí značně romantickou a dobrodružnou. Naštěstí také celkem lacinou. Má-li kdo k těmto vlastnostem železnic nepřekonatelný odpor, může cestovat taxíkem. Což ovšem nebudiž pro pracovníky ČSD pobídkou k tomu, aby jezdili ještě hůř, a tak činili cestování vlakem ještě dohrodružnějším, romantičtější a napínavějším. Ono by to nakonec totiž i ty nejromantičtější duše mohlo přestat bavit.

Se čtvrt hodinovým zpožděním se konečně vláček hne z místa. Chvilí si to hasíme okrajovými čtvrtěmi Českých Budějovic, pak vjíždíme do polí. Krajina se pomalu začíná vlnit a u Křemže začínáme zahýbat malinko doleva, jelikož stavitelům trati se nechtělo vrtat několikakilometrový tunel skrz Klet. A kousek od Trísova zase zatáčíme směrem opačným. Někde vlevo dole si totiž nevesele šplouchá Vltava, náležitě vlepšená a okořeněná papírnami ve Větrní, a tak se do jejich vod nechce ani turistům znaveným letním vedrem ani železniční trati. A tak jsme se mezi Kletí a řekou prokličkovali do Českého Krumlova, který jistě stojí za návštěvu, ale dnes jedu o kousek dál, takže tady z vlaku nevystupuji. Z trati pak lze ještě zahlédnout starobylý mlyn v Dobrkovicích jehož původ sahá přinejmenším do šestnáctého století. Ještě chvilka cesty a jsme v Kájově. Já tady končím. Vlak také. Lidé, pro něž není Kájov konečnou stanicí, už přestupují do vagónů vlaku, který odtud jede do Volar. Proč zde jeden vlak končí a začíná jiný, to nechápu, snad aby se ušetřila práce výhybkářů. Ale vzrušovat mě to zase nemusí. Dál stejně půjdu pěšky.

III. Z KÁJOVA DO PASOVAR

Kájov je pěkně upravená a moderní obec. Její dominantou je pozdně gotický dvouloďní chrám, původně poutní. A zde je asi na místě upozornit příznivce a zejména pak fanatické příznivkyne Káji Gotta, že jméno obce má s tímto zpěvákem pramálo společného. To pochází spíše od kajicníků, kteří putovali do zdejšího kostela prosit překrásnou pozdně gotickou madonu o odpustění všech svých hříchů. Jestli tady někdo někdy prosil o odpustění hříchů těch druhých, například svých nepřátel, to písemné prameny ani pověsti neudávají. Je známo, že podobnou prosbu vyslal k nebesům kníže Václav, ovšem to se stalo ve Staré Boleslavi v době, kdy kájovský chrám ještě nestál.

Kostel byl zavřen, i když se žádného trestného činu nedopustil. Tedy byl zavřen spíš preventivně, aby se někdo nedopustil trestného činu v něm. On totiž kdejaký průměrný kostelíček je zdrojem četných starožitností a tedy i lákadlem pro zloděje. A tohle není ledajaký průměrný kostelíček. Tady by se toho dalo ukrást... Takže důkladně uzamčené dveře nejsou ničím divným.

Leč netoliko duchovními hodnotami živ je člověk. V krámu mají otvírat ve 14 hodin, ale nějak se k tomu nemají. Možná také proto, že před chvílí přijelo několik aut zásobujících prodejnu zbožím. Před dveřmi čekají dve děcka cikánské národnosti a pár dalších zakazníků. Nemám tu dostatečnou trpělivost, a tak se ještě chvíli procházím po obci. Když se vrátím, je už otevřeno. Doplnuji zásoby a může se jít dál.

Novosedly nepůsobí zrovna nejprívětivějším dojmem. Několik nevalně udržovaných patrových usedlostí tvoří kontrast k řadě také už trochu opryskaných montovaných domků. Spadlo pár kapek a já v očekávání destiku zalezám do čekárny autobusové zastávky. Za chvíli však pršet přestalo, a tak pokračuji dál. Kousek za obcí nabízí svezení sanitak. Prý jede do Horní Plané. Odmitám, protože stejně za chvíli ubnu na Mezopotoci a Slavkov. Pak přejdu Kájovský potok, jak zde nazývají říčku Polečnici, a po pravé ruce nechavam mlyn. Není vyloučeno, že jeho původ sahá do středověku, i když jeho současný vzhled přesnější datování neumožňuje. Kousek od zastávky překřížím koleje trati České Budějovice - Kájov - Volary a za chvíli vstupuji do vsi. Nenaseť jsem tam sice nijak zvlášť pozoruhodné památky lidové architektury, navíc ne všechny usedlosti jsou ve vynikajícím stavu, ale poloha vsi ve svazích kopců působí celkem malebným dojmem.

Cesta dál stoupa lesem ke Slavkovu. Slunce už pomalu klesá k západu a tady v lese už je to trochu znat. Pak se po levé straně cesty zjeví ve stínu stromů velký dřevěný kříž, trochu už obrůstající lišejníkem, s plechovou oharvenou siluetou ukřižovaného Ježíše Krista. Jí ji trochu poznamenal zub času a poněkud i lidová tvorivost zdejších chuliganů, ale není to zas tak zlé, ba je možné, že čerstvě natřený a nikterak omšelý kříž by tady v lese spíš působil rusivým dojmem.

Cesta pak dál stoupa lesem, vine se po levém okraji palouku, ještě chvíli stoupa lesem, dosáhne vrcholu stoupání a tam poskytne poutníku pohled na Slavkov. Jeho dominantou je věž někdejší tvrze, později upravená na zvonici, zleva se k ní přitulil kostel, původně gotický, později přestavovaný, zprava ji doprovází někdejší obytné stavení feudálního sídla, později po úpravách užívané

jako fara. Opodal je možno spatřit střechnu dvoupatrové bytovky.

Vcházím do vesnice. V pravo stojí moderní budova hostince a prodejny smíšeného zboží, vlevo pak lze spatřit ta tři stavení, která obci vévodí. Jsou již trochu omšela a v oknech nepoužívaného kostela chybí poměrně dost okenních tabulek. Vpředu se krčí strašně mrnavá náves, z níž na nečekaného příchozího vyjeveně zírá několik omšelych patrových chalup s klenutými vjezdy do dvorů a dvě takéž mírně opryskané dvoupatrové bytovky se sedlovými střechami. Bytovky mohou pocházet tak ze sedesátých let našeho století, starší chalup si odhadnout netroufám. Malinko poprchává. Vesnice se zdá být liduprázdná. Ještě se rozhlédnu po návsi, nakouknu zamřížovanými dveřmi do přízemí věže tvrze a tiše se vykrádám ze vsi. Jen malinký kousek za Slavkovem, nalevo od modře značené cesty, se krčí stará polorozpadlá kamenná ohrada. Zpustlý hřbitůvek, na nějž se po válce přestalo pohrbívat. Ze záplavy plevele tu a tam vykukne zrezlý křížek. Spousta náhrobků však je už rozmlácených a poskládaných u vchodu.

Na prašnou cestu dopadají poslední kapky skomírajícího deštěku. Několik ovocných stromů asi kilometr a půl za Slavkovem dává tušit, že tato místa bývala osídlená. Ještě těsně po válce bychom tady našli osadu Cipín. Jenže teď tady nenajdete výraznější stopu ani po jediném baráku. Zůstaly jen ty stromy.

Cesta se nadále vine spíš pahorkatinou než vrchovinou, pole se střídají s lesíky. Kdesi vpředu vykukuje zpoza kopců štíhlá spíčka kostelní věže. Světlík. Ještě malý kousek po značce. Tady odhoďuje vlevo polní cesta, jež by měla vést do Pasovar. Aspoň podle mapy. Za chvíli jsou vidět zčernalé obrysy zřícenin. Areál tvrze s hospodářským dvorem zpustl zřejmě po druhé světové válce. Z troskek věže tvrze vyrůstá brázka, ruiny ostatních budov zvolna zarůstají houštím a kopřivami, stejně jako nejbližší okolí. Obhlížím terén. Jako nepohodlnější se mi zdá vniknout do zřícenin od jihozápadu. Přelézám hromady sutí a zbytky pobořených zdí. Zpola zasypané zbytky dveřních zárubní svědčí o tom, že areál zpustl skutečně v době poměrně nedávné. V malém nádvoříčku leží zbytky několika dávno ztrouchnivělých trámů a pár úlomků střešních tašek. Většina střešní krytiny a snad i krovů byla po válce zřejmě rozkradena, čímž byla zkáza památkového objektu urychlena. Jinak si lze její současný stav těžko vysvětlit.

Ještě se pokusím o pár fotek. Ale asi opravdu se jen pokusím. Soumrak už asi těžko dovolí pořídít slušné snímky.

Prolezám dosud zachovalá sklepení ve zbytcích stavení jižně od věže. Pochází snad ze 16. či 17. století, jak by se dalo soudit vlezem do zbytků věže. Klenuté je nejnižší a pak až nejvyšší podlaží. Jinde byly dřevěné stropy. Asi dva nebo tři trámy se dosud zachovaly. Do zbytků omítek jsou vyrvy podpisy některých návštěvníků, kteří se v těchto málo známých zříceninách sporadicky objevují.

Stmívalo se, a tak bylo na čase vyhledat místo k noclehu. V troskách tvrze se žádný vhodný prostor nenacházel. Snad ve věži, jenže kdesi v dálce bylo slyšet hřmění bouřky. Kdyby se přiblížila až sem, nemuselo by tu být bezpečno. A tak jsem se brodil mořem kopriv kolem ruin vesnického statku k protějšímu lesíku, který by nebyl tolik na ráně. Ustlal jsem si pod smrčky a usínil s obavami, že se slejvák s bouřkou přičene až do těchto míst. Ta se však vrhla nějakých dvacet kilometrů odtud na vrcholcích šumavských

velikánů, a tak tady byla noc klidná.

IV. DO ZAPOMENUTÝCH KONČIN

Ráno mě vzbudilo, když slunce už dávno rozpáralo oponu tmy. Nebe se zbavovalo posledních zbytků mráčků, jež kdysi znamenaly bouřku a teď už se bezmocně odevzdávaly do vůle osudu. Ještě jednou jsem nakoukl do zřícenin tvrze i rozvalin blízkého venkovského stavení a vydal se na další cestu. Ještě než jsem se dostal znovu na modrou značku, snědl jsem něco málo ze svých zásob. A pak už jsem šel do Světlíku.

Byl vidět už z daleka. Řady patrových domů i několik bytovek se rozkládalo na svahu, na jehož vrcholu se tyčil bílý chrám se štíhlou špičatou věží. Odtud to vypadalo skoro jako městečko. Až když člověk vstoupí do obce a dojde až k novorománskému chrámu, zjistí, že pohled na vesnici od Pasovar působí příliš optimisticky. Ty dvě ulice, co byly před chvílí vidět z cesty, tvořily prakticky veškerou zástavbu obce, za kostelem vlastně už žádné domky nejsou. Hřbitov je mírně zanedbaný, o některé hroby už dlouhá leta nikdo nepečuje.

Vesel jsem do samoobsluhy, abych doplnil proviant. Koupil jsem si rohlíky. Mléko ještě není, to prý přivezou až tak kolem jedenacté hodiny. Pohledy Světlíka? Byly, ale už nejsou. Jdu ještě na poštu. Kupují si noviny, pohledy Světlíka zde také nemají. Kvůli mléku nemá smysl čekat až do jedenácti, do té doby mohu být už buhvíkde. A tak vyrazím silničkou směrem na Suš. Ta nejdříve mají poslední skupinku chalup, jež ještě patří ke Světlíku, pak se chvíli prodírá lesem, kde lákají houštiny maliníku. Pak necháváme na prave straně jeden osamělý statek a mezi poli a loukami se cesta dale vine do míst, kde stávala vesnice Bučí. Nyní tam lze spatřit jednu chatu, zříceninu jednoho statku a místo zarostlé kopřivami. Někde mezi nimi vyvěrá malý pramínek vody a stéká sem k silnici. Když jsem po menším průzkumu kopřivové džungle zjistil, že o dvacet metrů výš mou cestu žádný tok nekříží, a tedy pramení někde nablízku, doplnil jsem si zásoby vody. I kdyby nesplňovala do puntíku všechny hygienické normy, vyložené špatná nebude. Ani její ochutnání mě neodradilo.

Další z vesnic, kterými jsem měl projít, byla Suš. Jedna z těch, které přežily vysídlení po druhé světové válce, několik starých kamenných statků je typických pro tuto část Pošumaví. Obytné domy jsou patrové, za nimi stojí hospodářská stavení kolem dvorů. Kromě toho se v Suši nachází kaplička a jinak už vlastně nic pozoruhodného, takže nebyl důvod k zastávce.

Silnice se pak začala svažovat k potoku. Někde při ní měla stát kamenná boží muka ze 16. století. Ruč jsem se špatně rozhlížel po zarostlé stráni podle silnice, nebo tam už nestála, prostě jsem je neviděl.

Pak silnice překonala potok a hned za můstkem odbočovala do svahu polní cesta do Svéraze. Pustil jsem se po ní. Za chvíli se přede mnou objevila skupina vzrostlých listnáčů, z níž vystupovala budova kostela. Bylo jasné, že jsem šel správně.

Hřbitov u kostela dává výrazně najevo, že ne všichni nebožtíci zde uloženi mají v okolí své pozůstalé. Zvolna reznoucí křížky s místy již nečitelnými jmény zesnulých prozatím statečně odolávají příboji trav a kopřiv, jen tu a tam lze spatřit hroby udržované.

Kostel je již poněkud omšely. Někdy před lety se zřejmě začalo s opravou jeho fasad, ale byly dokončeny jen omítky kněžiště. Pak remeslníci odesli a už se nevrátili. Tak aspoň vypovídá stav kostela.

Hned vedle chrámu, postaveného v pozdně barokním slohu, totiž pár metrů na severovýchod od něj, stojí kaple. Pozdně gotické kružby v jejích oknech vypovídají o jejím stáří, stejně jako portálek a strmá střecha. Bíle natřené zdi odspodu vlhnou a barva z nich místy oprýskává, v havarijním stavu však budova není.

Škoda, že oba církevní objekty jsou tak nedobytné. Jejich interiéry by možná stály za prohlídku.

Od kostela prudce klesá ulička zastavěná více či méně zchátralými baráky a baráčky. Na některých je vidět i větší péče majitelu. Jedna poměrně rozlehlá patrová budova, která už se stačila změnit malou ve zříceninu, je právě důkladně renovována. Ještě o kousek níž je plácek, kam jednou týdně zajíždí pojízdná prodejna. Okolo nevábně zeje několik proluk po zpustlých a zbořených usedlostech. Je to škoda. Jinak by to byla docela hezká a malebná vesnička.

V. KDE LIŠKY NEDÁVAJÍ DOBRŮU NOC

Opustil jsem Svěraz. Měl jsem namířeno na Horní Světlou a odtud pak do Malsína. Jenže chvilka se vloudila. Ta cesta měla po chvíli překročit potok a stoupat do protějšího svahu. Ze bych tu sorávnou cestu ve Svěrazi přehlédl? Ta, po které jsem šel, na mapě nebyla, i když na zdejší poměry byla celkem frekventovaná. Zpočátku jsem potkával náhodně houbaře vracející se z lesa. A pak už nikoho. Na jedné loučce se tyčil přímo uprostřed cesty nádherný exemplář hedvy. Pak vedla cesta zase kousek lesem, který byl opět vystřídán paloukem a poměrně rozsáhlým porostem lísek. Protože jsem před chvílí vyplýtl trochu své vody a protože zdejší vodní tok mohl být čistší než zdroj vody v Ruci, opět jsem doplnil zásoby. Cesta pak pokračovala po pravém břehu, jenže pořád zpátky po proudu, a nejevila nejmenšího úmyslu stoupat do svahu.

Kratce potom, co mě zavedla do rozsáhlého březového háje, rozhodl jsem se ji opustit a stoupat vzhůru nazdařbůh. Zde mě přepadl kratky ale prudký deštík. Přechal jsem jej pod roztaženou plachtou z igelitu a pak pokračoval v cestě. Vlhká tráva nepříjemně máčela nohy. A travní podrost pod břízami byl bujný. I v lese i na zřídka používaných cestách.

Skrz řídké březové koruny začalo probleskovat sluneční světlo. Dal jsem stoupat cestou necestou, až břízy začínaly zvolna mizet a místo nich nastupovaly smrčky. Pak jsem objevil cestu, která vypadala slušně. Jenže po chvíli jsem došel na paseku a spatřil o něco níž na protější straně Svěraz. Bylo mi definitivně jasné, že hledat výraznější cestu, která by odtud vedla do Horní Světle, je nesmysl. Stoupal jsem lesem vřs a výš. Na jednom paloučku jsem rozdělal menší oheň, abych si na něm ukuchtil hrachovou polevku ze sačky od Vitany. Čistokrevný zálesák by si asi při pohledu na mě rval vlasy, ale kvůli tomu se snad svět nezboří. Koneckonců si tu polivčičku dělám proto, abych se najedl a ne abych pozoval jako model nějakému tvůrci příručky, kterák správně trampovat. Hlavní je, aby to chutnalo, nechytl les a zvěř nezdrhla zděšením do Rakouska. Tak jsem tedy pojedl, uhasil oheň, uhladil

stopy ohniště a jde se dál.

Ještě chvíli pak stoupám sotva znatelnými lesními průseky, než se konečně ocitnu na hřebeni. Zřejmě v sedle mezi Plešivcem a Hrubcem. Teprve tady se mi daří najít cestu, která vede na druhou stranu, někam ke kyžené Horní Světlé.

Došel jsem dolů na okraj lesa a shledal, že nemám vyhráno. Cesta tu končí v porostu vysoké a teď po dešti i nepříjemně vlhké trávy. Opatdál stojí jakási osamělá bouda. Na troskách dávno zpustlé usedlosti ji tu postavilo snad myslivecké sdružení, snad někdo jiný. O pár stovek metrů dál se nachází chajda krapítek luxusnější, dosud nedokončená, taktéž budovaná na ruinách selského stavení. Skupinky stromů se tu střídají s poli a loukami, na dvou třech místech je vidět střechy osamělých stavení. V dálce na obzoru lze spatřit špičku kostelní věže. Nejsem si právě jist, zda jsem opravdu v Horní Světlé, či jsem zabloudil do Záhoří. Naštěstí je jasné jedno: ta kostelní věž vpředu patří Malšínu.

Chvíli jsem se brodil mokrou trávou a hledal nějakou cestu, která by mě k Malšínu co nejpohodlněji zavedla. Pak jsem prošel napříč skrz pruh vzrostlých listnáčů a spatřil něco, co ve mně nadšení rozhodně nevyvolalo. Podél cesty rozježděné těžkými vozidly ležela dlouhá řada pokácených stromů. Břízy, habry, duby a kdovíjake stromy ještě tu byly poskládány v jedné řadě: kmeny k cestě, korunami do polí. Stačilo by přimyslet si do popředí myslivce troubícího halali jako po honu a námět pro pochmurnou ekologickou karikaturu by byl dokonalý. Co bylo podnětem k tomuto drastickému zásahu do rozptýlené zeleně, na to jsem se nikoho neptal. Ani jsem neměl koho, ale asi toho ani nebylo zapotřebí. Nejspíš je to důsledek vládního nařízení velícího za každý zábor zemědělské půdy stejnou plochu rekultivovat. Bohužel nezáleží na tom, kde. A tak se třeba v Praze zruší pole kvůli novému sídlišti a rekultivovat se jde na Šumavu. Nebo sem do Pošumaví. A tak mizí některá malebná zákoutí. To je jedno minus. A ještě druhé. Až bude potřeba zastavět nějakou plochu v těchto dosud málo zalidněných a opuštěných končinách, kde se bude rekultivovat? V Praze na Staroměstském náměstí? Těžko. Ať si Pražáci laskavě rekultivují na svém, a nebo ať už nezabírají další plochy. Nevidím důvody, proč by na rozpínavost Prahy měly doplácat jižní Čechy. Nebo že by nahradní rekultivace za Temelín?

Cesta se dal vine k Malšínu. Osada dolní Světlá se skládá ze zrušenin dvou statků při cestě a jedné chajdy kus stranou. Snad ta vesnice bývala větší, ale z cesty víc vidět nebylo. Dvory zpustlých usedlostí hustě zarůstají kopřivami, ve staveních se už dávno propadly shnilé dřevěné stropy. Jen zbytky bílé omítky s modrým oramováním okenních otvorů a pruhem mezi přízemím a patrem naznačují, že i tato místa zpustla až někdy po poslední válce.

Ze Dolní Světlou obklopují cestu pole. Opatdál stojí zaparkovaná skupinka kombajnů, které tady čekají na další den žní. Dnes asi skončily dříve kvůli deštíku a navlhlemu obilí.

Nepříjemně dotírají ovádi. Člověk se nesmí zastavit. A pokud ano, většinu své energie beztak spotřebuje na odhánění či vraždění tohoto nepříjemného hmyzu. Zvlášť když je zpocen po předchozí cestě, to na ty potvory působí jako magnet.

Potok, který právě překonávám, je na mapě označen jako Všimarský a prítéká sem odkudsi od Dolní Blouhě. Pak už nezbývá než poměrně prudkým stoupáním dorazit až do Malšína. Vstupem do této

vesnice se loučím s tím zvláštním krajem, kde lišky zaručeně nedávají dobrou noc. Protože nemají komu.

Návsi v Malšíně vévodí kostel, na němž se podepsaly snad všechny stavební slohy od gotiky přes baroko až po styl novorománský, který se trochu uplatnil na věži. Na hřbitově byl postaven pomník těm, kdo po válce osídlovali tyto odlehlé končiny. S kostelem sousedí hospoda, kousek stranou stojí pošta.

Zamířil jsem ke kapli, jež se nachází na vršku opodál. Na střeše jakési kůlničky dovádějí děti. Ptají se mě, kam jdu, a pak mi ukazují cestu. Ta vedla kousek přes pole a pak stoupala lesíkem. Asi po pěti nebo deseti minutách jsem došel až ke kapli. Ta budova nevyniká žádnými zvláštními poklady a zřejmě ani nějakým enormním stářím, avšak výhled odtud je prostě bezvadný. Dole v polích se usadilo několik samot, o kus dál začala vznikající mlha ohléhat úpatí Luče. A na obzoru ležely kopce, jež jsou už součástí Rakouska.

Pak se u kaple objevila asi dvě děvka a vstoupila dovnitř. Proč tam šla, těžko říci, snad zalít kytky. Za chvíli odešla stejnou cestou, jakou přišla. Nendolal jsem ani já a zkusil jsem, zda jsou dveře ještě odemčené. Byly. Vnitřek kaple nepřekvapil světově proslulými uměleckými díly, spíš nevšední péčí, jakou tomuto objektu věnují místní obyvatelé. Všude čisto, vše vkusně vyzdobeno a v celé kapli, hlavně kolem oltáře, fůra kytek. Nevšední je péče občanů o toto místo, ještě nevšednější pak to, že kaple zůstává přes den odemčená a volně přístupná.

Když jsem se vracel zpátky do Malšína, děvka, co mi předtím ukazovala cestu ke kapli, teď upozorňovala, že hospoda je otevřená, jenže přede mnou zbýval ještě kousek cesty, který jsem chtěl do setmění stihnout. Překonal jsem odpor unavených nohou a vyrazil po modře značené cestě směrem k Rožmberku. Už za postupujícího soumraku jsem minul skupinku chalup, jež je na mapě označena jako Vetrná, ušel jsem ještě asi kilometr nebo dva, sešel z cesty a ustlal si na kraji nevelkého lesíka. Odkudsi se sem nesl jakýsi divný štěkot. Snad psi z některé z okolních samot, ale je docela možné, že to byly lišky, které dávaly dobrou noc. Tady už měly komu.

VI. TADY KVETLA ČERVENÁ RŮŽE

Ráno je počasí slušné. Neprší a zdá se, že bude docela hezky. Směr je jasný: Rožmberk. Po levé straně silnice nechávám osadu Přízeř a za chvíli scházím po silničce dolů do města. Sluneční paprsky se zabodávají do mlhy v údolí, rvou ji na cáry a s těmi si za chvíli budou pohrávat jako kočka s myší.

Ladislav Stehlík neoplýval zrovna radostí, když ve své Zemi zamyšleně psal o tomto městě "zvolna proměňovaném v bouračku". Několik proluk na náměstí zeje opravdu nevesele a jeden dům s pěkným barokním stítem nema daleko k tomu, aby se v podobnou proluku změnil. Snad jen moderní prodejna, kde si kupují jídlo k snídani, dává důvody k naději, že ta nejtěžší léta má toto město už za sebou.

Na jedné lavičce na náměstí jsem se najedl, šel jsem si koupit pohledy a po deváté hodině vyraším na hrad. Prohlídka je poněkud uspěchaná, jak už to na památkových objektech s velkou návštěvností bývá. Místnost za místností, salónek za salónkem.

Dojmy se misi způsobem nevidaným, čímž vzniká takový guláš, že by se ho najedl celý batalion.

Bylo by docela zajímavé vědět, jaké dojmy si z návštěv památek odnesejí turisté motorizovaní, kteří za jeden den stihnou Vyšší Brod, Rozmberk, Český Krumlov, a aby hlad po kulturně historických zážitcích byl utišen dokonale, okoření to ještě Hlubokou, nacez litují, že víc toho už opravdu nešlo stihnout.

"...a každý muž, který si stoupne pod tento lustr a podívá se do zrcadla na této stěně," pokračuje průvodce v salóncu s lustrem dovedně poskládaným z parohů: "uvidí, jak na tom doopravdy je..."

Nesporně zajímavé - parohy za svobodna... Nebo že by varováni, abych se nikdy neženil, jinak že to se mnou dopadne takhle?

Jestě dva tři pokoje a hrade, měj se. Ahoj!

Znovu jdu do města a z města na nádraží. Což je z náměstí tak čtyři až pět kilometrů. Po Vltavě, kolem níž se silnice vine, projíždí několik lodí. Když dorazím až do stanice, zjišťuji, že vlak od Lipna hned tak nepojede. Do té doby budu v Rybníku pěšky.

Na silnici me legitimuje jakýsi pomocník péesáků v civilu. Cára už je přece jen poměrně blízko. Cesta do Rybníka se vine soubežně s elektrifikovanou železnicí, od níž se však místy více či méně vzdaluje. Unavené nohy nemají příliš chuti do další chůze, ale jít prostě musí.

Konečně se přede mnou zjevila víska zvaná Rybník. A konečně jsem došel na nádraží. Chci si koupit lístek do Omlenice. Nelze. Nádraží je v rekonstrukci, lístky se prodávají ve vlaku. Čas, který mi zbývá do odjezdu věnuji jídlu. Je to sice oběd poněkud skromný, ale lepší takové jídlo než žádné.

Vlak přijel včas. Pohodlně jsem se posadil, koukal do krajiny a čekal, až přijde buď průvodčí nebo Omlenice. Nakonec přišla dřív průvodčí. Jenže s naskokem vyložené nepatrným. Uznala, že by lístek nestačila za té půl minutky napsat, a tak s sem se vlastně svezl zadarmo. Snad kvůli tomu drahy neprijdou na huben.

VII. DO SLEPIČÍCH HOR

Vystoupil jsem na omlenickém nádraží. Okolí stanice nevypadá nijak zvlášť skvele, spíš trochu zanedbaně. Najdu červenou značku? Vcelku snadno. A už mířím do Kaplice. Cesta vede z mírného kopečka, máji skupinku baráků, pak prochází poli, lukami, chvílku i lesíkem. Pak překročí hlavní silnici a vstupuje do města. Uličky na predměstí, kterými značená cesta prochází, působí docela přívětivým dojmem. Trochu připomínají novokninskou ulici Na potůčku.

Pěkně upravené je i hlavní náměstí, v jehož čele už několik staletí stojí radnice s vysokou věží. Město žije poklidným podvečerním životem. Na lavicích pod stromy sedí skupinky mladých lidí a milenecké nebo manželské páry. Slunce se zvolna sklání k západu. Frosel jsem ještě pár uliček, přešel řeku a už jsem za městem.

Blansko, nyní součást Kaplice, se z dálky zdá být poněkud větší, než je ve skutečnosti. Snad za to může poloha vsi na úbočí kopce. Stoupám vzhůru, a dorazím na rozlehlou pravidelnou náves. Vpravo, kousek stranou, se tyčí kostel, v jeho sousedství několik větších budov, snad někdejší vrchnostenský dvůr.

Cesta se vine dál do lesů, do Slepických hor. Kráčím lesem po úbočí Hradištského vrchu. Pohoda. Jenže... Odkudsi zleva je slyšet z amplionů tóny ve stylu středního proudu pop-music. Snad David.

snad Hornák. Pak výzva k nastupu na večeri. Tam někde vlevo dole se zřejmě rozložil skvostný podnikový pionýrský tábor. Ejhle, romantika! Zde, takřka v klínu hlubokých hvozdů, lze plnými doušky vychutnavat tu neopakovatelnou atmosféru vzrušujících a lákavých tónů, jež nemají daleko ke koloritu silně frekventovaného nádraží. No jen ať si dětičky hezky zvykají na ten kravál, třeba to v životě ještě budou moc a moc potřebovat. Pokud si tento tábor kladl za cíl právě toto, plní své poslání více než dobře. Pak je ovšem otázkou, proč se vetřel do jihočeských lesů a neusalašil se radši v Praze uprostřed Václaváku či v odbavovací hale hlavního nádraží v témže městě. Tady přece jen vyrušuje z klidného snění nás, beznadějně konzervativce, kteří si myslíme že muzika z ampliónů, plechovky od konzervy a podobné rekvizity do přírody nepatří.

Po chvíli odbočuje turistická stezka z hlavní cesty a míří k mlýnu U dubu. Tam je značení poněkud nepřehledné, ale po chvílce hledání lze pokračování najít. Udolí říčky Černé, kterým cesta dál prochází, tu vypadá bezvadně. Je zalesněné, místy trochu skalnaté, z říčního dna čnějí šutráky solidní velikosti. Vše trvá, dokud se necitneme na hrázi vodní nádrže. Na břehu jezera stojí slušné podnikové rekreační středisko. Kdosi připravuje táborák, další skupina rekreatantů se baví jiným způsobem.

A cesta začíná slušně stoupat. Děkanské Skaliny. Následují Velké Skaliny. Kaplička u cesty a opodal další luxusní a drobet urvaný pionýrský tábor. Vidět ho E. T. Seton, padnul by do mdlob. On si tenhle starý pán představoval táboření v přírodě úplně jinak. A zase stoupaní lesem. Pak asi dvě či tři chalupy a několik chat, jež spojuje společné jméno Daleké Popelice. Cesta stoupá lesem. Stmívá se. Cesta stále stoupá. Pár desítek metrů od sedla pod Kohoutem už je taková tma, že je na čase jít spát. Vybalují spacák a za chvíli usínám pod korunami vzrostlého lesa v nadmořské výšce kolem 800 metrů.

VIII. SMĚR ŽUMBERK

Ráno mě přivítaly sluneční paprsky, jež se prodraly skrz koruny stromů až sem dolů. Nebo bylo jako vymetené, snad jenom na dva či tři malé obláčky nebeská uklízečka zapoměla, když čistila oblohu. A na to, že bylo v noci jasno, ani nebylo chladno. A nebo že bych se probudil, až když už sluníčko stihlo prohrát všechno kolem? A nebo že by přes noc běhaly po nebi mráčky, případně bylo chvílemi úplně zataženo?

Mě první kroky toho dne, patku 21. srpna 1987, mě vedly na Kohouta. Bylo by nebetýčnou ostudou a neodpuštělným hříchem, nacházet se sotva kilometr od nejvyšší hory celého pohorí a nestátnout na jejím vrcholu. Popojdu ještě několik desítek metrů a jsem v sedle pod Kohoutem, odkud vede na vrchol hory zelená značka. Za čtvrt hodinky jsem v pohodě nahore. Stojí tam jakási bouda patřící zřejmě svazarmovským radioamatérům, hned vedle se tyčí dřevěná konstrukce, která zmíněným svazarmovcům asi slouží k umístování antén při navazování spojení. Stromy však jí o kousek prerůstají. Na výhled z hory tedy není šance. Opodal ještě stojí pomník postavený na památku předání Slepíčích hor Soběnovu a Trhovým Svinům. Jen vrcholová kniha na této kótě chybí.

Scházím zpátky do sedla pod Kohoutem. Nade mnou přelétává letadlo a címsi zasypává pohorí. Snad mletým vápencem, aby se zmírnil vliv kyselých deštů. Ze sedla pod Kohoutem k hájovně pod Kohoutem vedou společně červená, zelená a žlutá značka. Od hájovny jdu po žluté. Cesta prudce klesá ke Kleni. Ještě malý kousek cesty lesem, pak louky, pole a ovocné stromy. Ze zelených korun stromů vykukuje barokní věž klenského kostela. Když scházím do vsi, nechávám jev po své pravé straně. Podle silnice teče skrz osadu docela pěkně zregulovaný potůček neodolám a osvěžuji se v něm. Voda je krásně průzračná.

Cesta potom vede po hrázi klenského rybníka. Pak jsem nějak přehledl značku a ocitl se mimo správnou cestu uprostřed hejna chat, jež se na břehu rybníka usadily. Bez nich by to tu bylo hezčí.

Shledávám svůj omyl a vracím se do správného směru. Cesta mě vede chvíli lesem, načež vstupuje do polí. Vlastně spíš do luk a pastvin. Je značně rozježděná zemědělskými stroji, místy trochu pohnojena dobyt看em. Turistické značky se vyskytují poměrně řídko. Ale to už přede mnou leží Kondrač.

Na kraji vsi je značení poměrně nepřehledné. Chvilí se motám kolem jezdeckých stodol, jako bych tam chystal nějakou sabotáž. Konečně nacházím pokračování své trasy.

Kondrač je vesnicí značně protáhlou a malinko roztroušenou. Na placku, který se při troše dobře vůle dá nazvat návší, se krčí nevražný a malinko zchátralý kostelíček. Dohu vzniku nelze s určitostí zjistit, lze jen hadat, že jeho dnešní podoba je přibližně z poloviny 19. století. Opodál stojí pomník na památku prvních českých osídlenců po poslední válce. A pak ještě nějakou dohu kráčí po cestě mezi staveními, než se konečně dostanu na okraj zastavěného území. Tam opět drobatko tápu, ale za chvíli si ti už hasím po polní cestě ke Klazarům. Slunce začíná nepříjemně palit. Zvlášť tady, kde chybí stín stromů.

Klazary. Výška nepatrná, snad i nezajímavá. Ovšem to je relativní. Tady na jihu, a zřejmě nejen na jihu, je každá skupinka chalup, ba i každá samota, něčím zajímavá, aspoň svým malebným posazením do krajiny. To jen moderní panelová sídliště mají privilegiu na únavnou až odpudivou jednotvárnost.

Ale to už se cesta pomalu ale jistě stáčí k Žumberku. Chvilí se vlní mezi poli, pak zamíří do lesa. Netrpělivě znovu a znovu koukám po směrovkách, abych zjistil, o kolik se zkrátila moje vzdálenost k cíli. Jdu širokým a nepřliš hlubokým údolím jakéhosi potoka. Několikrát odpocívám. Prakticky na konci lesa mívám další z řady pionýrských táborů. Pak mě cesta opět zavede do polí a za malou chvíli se mi Žumberk zjeví v celé své kráse.

IV. O HRADBÁCH, ALMARÁCH A POČÍTAČÍCH

Tak tedy Žumberk. V nezasvěcené veřejnosti se o něm někdy mluví jako o opevněné vsi, což je prý případ unikátní. On by to případ unikátní opravdu byl, kdyby skutečně šlo o opevněnou ves. Jenže ono tomu bylo ve skutečnosti trochu jinak.

Koncem patnáctého století byla zde, na okraji vsi, vybudována pozdně gotická tvrz, o něco dál pak čtverlodní kostel. Ve století šestnáctém byla tvrz renesančně upravena. Teprve na začátku sedmáctého století nechali majitelé panství zbudovat kolem tvrze,

hospodářského dvora a kostela hradbu zesílenou sedmi válcovými bastami. Ves zůstala vně hradeb. A až koncem 18. století, když už byl Zumberk dávno připojen k novohradskému panství, byly v rámci Raabovy reformy rozparcelovány pozemky hospodářského dvora mezi poddane a současně s pozemky i budovy. Dokonce i tvrz byla rozprodána čtyřem poddaným. Tak se do okruhu zčásti zachovalých hradeb dostaly vesnické usedlosti a vznikly pověsti o opevněné vsi.

Ono ovšem to opevnění svým způsobem unikátní je. V době, kdy vzniklo, byl jeho vojenský význam prakticky nulový. Theobald Hock, který rozhodl o jeho vybudování, tím sledoval spíše důvody reprezentací. Svým způsobem tak předběhl éru romantismu o nějakých 200 až 250 let.

Bliží se desátá hodina, každou chvíli by měla začít prohlídka. Kupují si lístek a vstupují na nádvoří. Zdi jsou pokryty psaničkovým sgrafitem, jež sice není původní, ráz památek však dotváří dokonale. Chrlice vody na okapech jsou pěknými kovotepec-kvými díly stejně jako ozdobná mříž na kašně. Obojí pochází z doby rekonstrukce památky v letech 1971 až 1974.

Slunce praží do kamenné dlažby nádvoří i šindelových střech, když vcházíme dovnitř. Před námi se otevřelo království jihočes-keho lidového nábytku. Pro srovnání je zde zastoupeno několik kusů nábytku měšťanského a také několik exponátů z přílehlé obla-sti hornorakouské. Malované almarv ze soběslavských Blat se stří-dají s obrázky malovanými na skle, jež pocházejí z Novohradska a ze Šumavy.

Prohlídka je o poznání pomalejší než včera na Rožmberku a v hlase průvodce je patrný zápal pro věc. Mrzí mě, že si přesto nestihnou zapamatovat, které znaky jsou pro který nábytek typické, takže až odsud odejdu, zase nerozeznám skřín ze Šumavy od almarv z Tábořska. Přesto rozdily tu jsou, a to poměrně velké. Zato nábytek dnešní prozradí místo svého vzniku jen stěží, a to hlavně díky firemním nalepkám. Tím se tak trochu ztrácí regionální sveraz. I když u nás v Československu se ho podařilo udržet aspoň v oblasti výpočetní techniky. Počítač vyrobený v Brně je nekompatibilní s počítačem vyrobeným v Bratislavě, ten je zase zcela nekompatibilní s počítačem vyrobeným v Liberci, a aby byl regionální kolorit zachován, žádná z uvedených masin není technicky ani programově slucitelná s počítačem vyrobeným ve Slučovicích. Tato pozoruhodná rozmanitost může ovšem uvadět v nadšení asi jen pracovníky muzeí, kteří dostanou za úkol opožděně shromažďovat tuto techniku pro příslušné sbírky. Opožděně proto, že tyto počítače si většinou zasloužily zaujmout důstojná místa ve vitrínách muzea pravěku už několik let před tím, než byly vyvinuty.

Pak prohlídka končí. Ještě se ptám, jak to vypadá s chystanou opravou blízkého hradku Cuknštejna. Odpověď není nijak optimistická. Mělo se začít už před několika lety, pořád se to však odkládá. Přitom jde o vzácně zachované zemanské sídlo z konce patnáctého století, opravu by si jisté zasloužilo. Doufejme, že se Cuknštejn zase dočká lepších časů. Nějaký ten rok snad ještě vydrží.

X. REPARAT

Prostranství před budovou žumberské tvrze je pěkně upravené - travník, fontány, lavičky. Doplnují zásoby pitné vody a osvěžují se. Bvl by pomalu čas k obědu. Žumberská hospoda, postavená v

první polovině minulého století na místě jedné z bašt opevnění, sice vypadá hezky, jenže se tam nevaří a vlastně tam není k sehnání vůbec nic k jídlu. Nezbyvá než vydat se dál. Směr Žár.

Ze silnice je krásně vidět panorama Novohradských hor. Jako už několikrát předtím. A slunce pálí, asfalt měkne a jen sporadicky se vykytující stromy dávají něco málo chabého stínu.

V Žáru si kupuji litr mléka a něco málo na zakousnutí. Nějaké oplatkové řezy, protože rohlíky už nejsou. Na jedné lavičce se najím a hned se půjde veseleji.

Náves je pěkně protáhlá, ohestavená solidními statky a také několika moderními bytovkami se sedlovými střechami. Vede tudy jedna z hlavních silnic, a tak je tu poměrně rušno. Aspoň aut tudy projíždí celkem dost.

Silnice vede po okraji rozlehlého a příjemně vypadajícího Žarského rybníka. Na hrázi zrovna nějaký Pražák hodlá využít hezvadného počasí a připravuje si prkno pro windsurfing. Na tom by nebylo nic špatného, pokud by nezajel až na pláž na břehu autákem. Ale abychom ze všech prohřešků vůči přírodě nevinili jen Pražáky: další auto, které na pláži parkuje, má poznávací značku reskobudějovickou.

Za Žarským rybníkem žlutá značka opouští silnici, o něco dřív, než by podle mapy měla. A za chvíli vstoupím do borového lesa. Několikrát se zastavuji, to když se naskytne příležitost pozorovat někoho z lesních živočichů. Včetně brouků.

Cesta ovšem netrvá dlouho. Na jeho konci se nacházejí opět chaty. Opodál se leskne malý rybníček. I sem na daleký jih tedy vtrhla tato luxusní rekreační sídla. Naštěstí však stále existují končiny, kde se chajdy v podstatě nevyskytují. Koneckonců přes podobná místa jsem šel o takové dva dny dřív.

Chajdy naštěstí brzy končí. Předemnou se zjevuje osada Janovka. Ovšem je tohle vlastně vesnice? Spíš veliká skupina samot srovnaných podle okraje lesa. Při cestě stojí novogotická kaplička. Bohužel vybrakovaná. Okna rozbitá, dveře otevřené, vnitřek v podstatě rozkradený. Projdu ještě kolem několika chalup a objevuji se u rybníčka. Cesta se tu kroutí doprava a pak zas doleva. Chci si odpočinout, ale na dodržování nevyhlášeného zákazu zastavení dohlízejí vytrvale dotírající komáři. Ještě chvíli půjdu po žluté značce, ale pak bych ji měl opustit. Rozhodl jsem se, že si to konečně namířím k domovu, a tak jdu do Petříkova na vlak. Žlutá značka se sice v hloubi lesa kříží s modrou, která do Petříkova vede, ale já to zkusím vzít zkratkou, od toho mám mapu.

Cesta vede kolem rady rybníků: Horní Stávek, Dolní Stávek, Vybírač. U jednoho z nich stojí pionýrský tábor. Konečně jiný než luxusní. Ostatní rybníky při cestě se ke koupání zřejmě ani nehodily, a tak u nich žádný tábor nestal.

Došel jsem v pohodě až na křižovatku s modrou značkou. A zjistil jsem vbrzku, že spěch se nevyplácí. Ani jsem se pořádně nerozhledl a namířil si to po značkách. Když jsem zjistil, že jdu sice po správné cestě ale opačným směrem, nechtělo se mi už vrátet. Rozhodl jsem se že dojdu do Petříkova po nezačtených cestách a složím tak reparát ze svého smyslu pro orientaci. Budu zahýbat pokud možno doleva, případně půjdu rovně, a uvidím. Buď se dostanu zpátky na modře značenou cestu a dam si majzla, abych tentokrát šel směrem správným, nebo se dostanu k železniční trati a podle ní do Petříkova také nějak dojdu.

Misty se mi nešlo nejpohodlněji, cesta byla chvílemi trochu rozbahněná. Naštěstí vždy schůdná. A pak jsem narazil na vodní plochu. Rozevřel jsem mapu, abych se zorientoval. Předě mnou se rozprostíral Velký plánský rybník. Ještě malý kousek podle jeho břehu - a už jdu mezi dvěma rybníky. Ten vlevo se jmenuje Smutný, i když moc smutně nevypadá. Ta louže napravo na mapě pojmenována nebyla, ale podle všeho se ten rybník měl jmenovat asi Malý plánský. A na jeho břehu stojí také nějaký tábor. A také ne luxusní. Pak se cesta stáčí do hlouhi lesa, ale já pokračuji po pěšině po jeho okraji. Za chvíli před sebou spatřím první domky Petříkova. Reparát jsem složil úspěšně.

XI. JAK JSEM POTKÁVAL LIDI

Vstupuji do vsi. Procházím mezi dobře udržovanými chalupami, jež se střídají s vilkami. Za pár okamžiků přejdu řeku Stropnici a za krátko se ocitnu na nádraží. Vlastně je to jen obyčejná zastávka. Jedny koleje a vedle bouda, kde se prodávají lístky a která slouží teď jako čekárna. Ovšem vše je dobře udržované, a tak to působí stejně přívětivě jako celá vesnice. Zřejmě se tu nepořádají taneční zábavy s pochybnými kapelami a ještě pochybnějšími návštěvníky, jinak by tady z toho všeho zbyly ruiny. A ty kytky by okolo asi taky dlouho nerostly.

V čekárně jsou vyvěšeny jízdní řády. Zjišťuji, že v Českých Rudějovicích mám solidní přípoj. Pravda, je to rvchlik, takže to budu mít o šestnact korun dražší, ale v Praze v pohodě stihnou vlak do Hračtice.

Koupil jsem si lístek do Rudějovic. Stál pětikorunu, tedy stejně, jako například jízdenka z Prahy - Branika do Malé Hračtice. Do odjezdu vlaku zbyvají asi tři čtvrtě hodiny.

Pak přichází na peron nějaký starší pan. Zdravím ho, tak, jak slušnost velí. A on se ptá, jestli ho znám. Kdepak, prostě si myslím že pozdravit staršího člověka je slušnost. Pravda, v Praze na Vaclavaku nebo v Rudějovicích na třídě Malinovského bych s touto slušností asi moc nepochodil, tam bych prostě v jednom kuse zdravil a zdravil, až bych se uzdravil. Jenže tady jsme v tuhle chvíli sami, takže vyraznější opotřebení hlasivek v důsledku zdraví mi nehrozi. Pak ten chlapek řekl, že ho totiž v Rudějovicích dost lidí zna, tak si myslel, zda mezi ně nepatřím. Nepatřím. Už proto, že nejsem z Rudějovic. Ale mohl jsem se aspoň zeptat, jak se jmenuje. Třeba bych ho znal aspoň podle jména, když ne osobně. Škoda.

A pak vlak z Českých Velenic přijel. Skládá se z několika hranatých červených vagonů s vlastním motorovým pohonem a samočinným zavíráním dveří. Nastupuji a sedám si vlevo po směru jízdy.

Zahy si mě všiml jakýsi kluk, co seděl kousek ode mě. Zeptal se mě, jestli nemám sirky. Nejak mu došly a on nebude mít na nádraží čím zapalit cigaretu. Chvíli jsem pátral v batohu, jelikož jsem věděl, že je mam. Nasel jsem. Ten kluk se mi zdál být malinko pod parou. Za chvíli se mě zeptal, odkud jedu.

"Z Zumberka ..."

"A cos tam viděl? ..." znovu se zeptal, ale byla to otázka sniie jen řečnická, protože vzápětí si sám na ni odpověděl jedním ne zrovna nejslušnějším podstatným jménem středního rodu, které se vyskytuje například v Havličkově Křtu svateho Vladimíra. A pak

ještě znechuceně dodal: "Starý almar, nic víc..."

Bylo mi jasné, že nemá valné ceny sáhodlouze mu kázat o významu zmíněných starých almar pro život našich předků, případně pro život náš a celou naši kulturu vůbec, a tak jsem radši mlčel. Nepochopil by. Snad jen argument, za kolik by se taková stará almara dala střílet nějakému zazobanému chalupáři, by na něj zapůsobil.

Když jsme zastavili v Hluboké u Borovan, znovu jsem si vzpomněl, že právě tato ves se objevila jako hádanka v Jihočeské vlně. Odpověď jsem poslal už v úterý z Kájova.

Bližili jsme se k Borovanům, když ten kluk prohlásil, že si ty sirky ode mě koupí. Proč ne, když má cesta míří k domovu a ty sirky už nebudu potřebovat? Jen upozorňuji, že několik sirek už bylo vyškrtáno, takže krabíčka není úplně plná.

Borovany. Vlak tu má několik minut stát. Ten neznámý známý si bere krabíčku se sirkami a na peroně si pak zapaluje cigaretu. Což je předmět pro mě ještě méně zajímavý než pro tohoto člověka staré almarv ze Žumberka.

Vlak se rozjíždí, ovšem jen nakrátko. Trocnov zastávka. Ten můj společník pravi, že příští stanici vystupuje. Tam někde vlevo v lese leží Zizkovo rodiště. Můj spolucestující jako by mi četl myšlenky. Povídal, že tu bydlí už pěknou řádku let, ale tam ještě nevl. V Trocnově pak vystupuje. Míří nejspíš někam k hospodě.

A vlašček dál pokračuje po své trati. Za oknem se objevily vzdalene Slepíci hory, po další chvíli bylo vidět na obzoru Klet. Projeli jsme ještě několika vesnicemi, pak jsme se nějakou dobu proplétali českobudějovickými předměstími a nakonec nás vlak vypítl na perón českobudějovického nádraží, kde končil.

Vřítíl jsem se do nádražní halvy, abych si koupil lístek na pražský rychlík. U kasy už stála dlouhá fronta. Což o to, že by mi ten vlak ujel, se bát nemusím, otázkou ale je, zda seženu ve vagonu nějaké slušné místečko k sezení. Chvíli jsem ještě čekal a pak na mě konečně došla řada.

"Praha, rychlík, druhá třída," vychrtil jsem, abych nezdržoval ostatní, odevzdal peníze, vzal jízdenku a vyběhl na nástupiště.

Rychlík už tam samozřejmě dávno čekal. Jak by ne, když tady začíná. Po krátkém hledání se mi podařilo najít vhodné místo. Posadil jsem se a vyřkával věci přístích.

Ve stanovenou dobu jsme se rozjeli. Zpočátku jsme zvolna tiše proplouvali českobudějovickými předměstími, v Nemanicích jsme nějakou dobu čekali na semafor. I mezi Hlubokou a Ševětínem byly na trati nějaké zadržely, takže i tam jsme chvílemi jeli krokem a pár minut snad i stali.

Za okny se mihaly jihočeské krajiny. Nejprve široké roviny mezi Ševětínem a Veselím nad Lužnicí, pak Soběslavsko, krátce nato jsme vjeli do taborské aglomerace, posléze začali stoupat do předhůří Českomoravské vrchoviny a za Sudoměřicemi u Tábora jsme Jihočeský kraj opustili.

Následovalo Voticko a Benešovsko. Začalo se stmívat. Musel jsem hodně namahat oči, abych viděl zříceniny zlenického hradu. A dal už jsem se podrobnému zkoumání krajiny nevěnoval. Za oknem se mihala světla okolních měst, městeček a vsí a já už se chystal, že ve Vršovicích vystoupím. Ještě jsme profrčeli skrz Říčany a už vjizdíme do Prahy. Za chvíli se některé lidé zvedají ze sedadel a

odchazejí ke dveřím. I ja si dávám na záda batoh a na vršovickém nádraží rychlík opouštím. Ještě si kupuji lístek do Hraštic a vracím se zpátky na peron.

Sedím na lavičce na vršovickém nádraží. Je pátek 21. srpna 1987 večer. Nastupisté je skoro jako vymetené. Lidé, co vystoupili z budějovického rychlíku, se už dávno rozesli do svých domovů. Tu a tam projde kolem ajzboňák. Na sousední lavičce sedí jakýsi chlápek, snad malinko přiopily. O kus dál se prochází po peronu nějaký kluk. Blondák, s batohem na zádech.

Ten starší chlápek zřejmě pocituje potřebu někomu se s něčím svěřit. Říká, že jede domů do Benesova. Pak začíná krájet jakýsi salám a vnucovat ho jednak mně a ještě jakémusi ajzboňákovi. Povíká něco o tom, že dneska je to už osmnáct let, co přijeli. A zase že jede domů do Benesova a za chvíli mu to jede. Nějak se o jeden rok spletl. Na světě však existují ještě větší chyby a omyly než tento, a tak se tím příliš nezvrašťují. Ten salám byl mimochodem docela chutný.

Pak přijela pantografova souprava z hlavního nádraží a toho pana vzala s sebou. Mně zbývá do odjezdu vlaku něco kolem půlhoďinky.

Fomalu se přesouvám na nástupiště, odkud má jet můj vlak. Vlastně už tam stojí. Dokonce vlaky dva - ten můj a ten druhý, který má jet o něco později do Čerčan. I když mluvit o vlacích je trochu přehnané. Každý je totiž tvořen jen jedním motorovým vagonem.

A pak ke mně přišel ten kluk, co měl batoh na zádech a futrál s kytarou v ruce. A zeptal se mě, jestli nevím, který vlak jede na Dobruš.

"Doufám, že tenhle", povídám a ukazuji na ten vagon, co stojí blízko ke krocenskému nádraží: "potřebuju se dostat do Hraštic."

"Ja vystupuju taky v Hrašticí", povíká ten kluk.

"A přitom jedeme vlastně opačným směrem: ty ven a já už domů. Rvl sem čtyři dni v jižních Čechách..."

"Ja sem z jižních Čech. Z Písku..."

Tím byl rozhovor navazán.

Napadlo mě, že asi přijel stejným rychlíkem jako já. Kdepak, tvrdne prý tu snad už od osmi hodin. Jenže předchozí vlak mu ujel. Rozítal s hlasením nádražního rozhlasu, jenže to se nedostavovalo, a než se probudil z iluzí, byl vlak prvc. A tak tu čeká na další.

Rozhodli jsme se nastoupit. Na chodbíčce stojí průvodčí, už starší pan.

"Teda, kluci, že vas to baví... Takhle se toulat... Co na tom vidíte...?"

Rvl jsem sticha. Co jsem měl odpovédět? Možná bych na něco i přišel, ale kdo mi dal právo mluvit i za toho druhého člověka, kterého vidím poprvé v životě? Navíc je dost pravděpodobné, že každý z nás je teď ve vagoně s batohem na zádech z trochu jiných důvodů.

Mlcel i ten kluk a průvodčí se dal už také na nic neptal.

Uvelebili jsme se na sedáčky. Ještě chvíli se nic nedělo, nak to ale cuklo a jeli jsme. Kolem oken ubíhala ztemnělá noční krajina a náš nesouvislý rozhovor zvolna pokračoval. Já jedu domů, on nekam do brdských lesů. V Hrašticí má na něj čekat jeho parta. Pokud ovšem čekat dopravdvy bude. Prece jen měl přijet už minulým vlakem. Chtějí nekam na voznice a tak podobné.

Dhupu. Tyhle končiny byly už za první republiky vyhlášenou trampskou oblastí. A zajímavé jsou i jinak. Jan Čáka o Brdech napsal jednu velice pěknou knihu. Měla by být k dostání ještě v některých knihkupectvích. Vřele doporučuji. Je fakt zajímavá.

Téma rozhovoru se stáčí zase trochu jinak. Hlavně na Písecké hory. Padne však zmínka i o starých vápencových lomech u Žichovic. Jsou to nádherná místa. Občas tam ale zabloudí chuligáni - a trampové aby to všechno pak davali do pořádku.

A v Píseckých horách... Tam je taky dost zajímavých míst. Jenže... U Semic býval nádherný zatopený lom, prý mival snad nejčistší vodu na Písecku. Jenže pak tam začali vozit nějaké svinstvo z teplárny...

Přišli jsme do Vraného nad Vltavou. A konec. Slus. Prostě masina si postavila hlavu, že dál nepojede. Ještě nějakou dobu čekáme ve vlaku, pak vlezeme ven. Postavíme na peroně, chvíli mlčíme, chvíli o něčem hovoříme. Čas tak přece jen ubíhá rychleji.

Konečně přijela náhradní mašina. Drápeme se dovnitř. Máme asi hodinové zpoždění. Snad tohle byla poslední komplikace. Uplynulo něco přes čtvrt hodinu nového dne, soboty 22. srpna 1987.

V naší bezprostřední blízkosti sedí jeden starší pán. A díky němu se řeč stočila na historii trampingu na Kocábě. Vlastně pardon! Na Hadí Řece, protože to je historický trampský název tohoto vodního toku. Začal ze sebe sypat jména osad, jež se na dolním toku řeky nacházejí: Askalona, Dashwood, Rewaston, Havran, Louisiana,...

Askalona, povídám, údajně má mít jmenovkyni někde na Sázavě, nevidal mi to jednou jeden kluk...

Jo, měla, někde u Píkovic, jenže byla jen stanová, a tak, když se jednoho dne rozešla, zmizela prostě beze stopy. A bývala ještě starší než tahle Askalona tedy na Hadí Řece. Ke které z obou Askalon se vztahuje ta známá písnička, to jsme se ovšem nedověděli.

A pak ten chlapek vzdychl, jak se ty časy mění. Byly časy, kdy se na Rewastonu nacházelo nejmíň třicet dobrých kytaristů, teď se tam vyskytují s bídou tři. Situaci musí zachraňovat domorodci z okolních vesnic.

A tak se řeč stáčí k muzice. Ten pan vycítá tomu klukovi, že kytaru s sebou má a nehraje, on zase odpovídá, že se o tomto vikendu ještě nahraje, až ho budou přetv bolet.

Pak ten chlapek vystoupil a namířil si to na ten svůj Rewaston. A nam zbývaly už jen čtyři stanice.

Kdyžs náhodou šel přes Knín, povídám, tak se zastav. Na nás se doptáš snadno. To už jsme vjížděli do hračtického nádraží. Na peroně nikdo nečekal.

Byl čas rozejít se. On dal čekat na své lidi, co kdyby se sem ještě vrátili, je zamířil domů do Knína.

VII. EPILOG

Když jsme se loučili, nějak jsem zapomněl z toho kluka vytáhnout jeho adresu. Byla to chyba. Leccos jsem se od něj dověděl a jistě bych se dověděl ještě víc. Ale pozdě bycha honit.

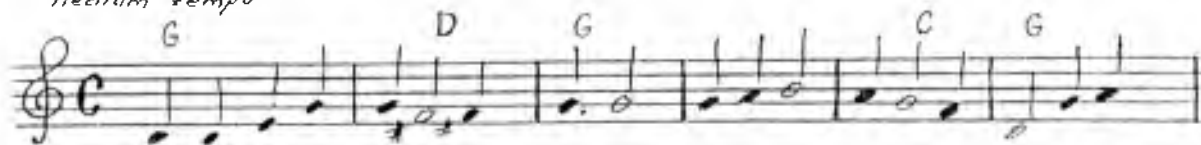
Jen málokdy se naskytne příležitost podobně zaváhání napravit. V tomto případě se naskytla o necelých deset měsíců později. Ale to už byla zase jiná historie.

PRACHEM CEST

DARK HOLLOW

Traditional/J.Daktari Cihlář

Medium tempo

Můj život byl jak prázdný pohár, rád jsem brával, málo dal
teď už

jen pár dní mi zbývá já vím a rozhodnout musím se sám.

1. Můj život byl jak prázdný pohár
rád jsem brával, málo dal,
teď už jen pár dní
mi zbývá já vím
a rozhodnout musím se sám

Refren:

Tmou, Pán mě volá
jeho zář já chtěl bych znát
život má teď cíl
i kdybych tisíc mil prachem cest
já půjdu rád !

2. Vlaku dým se v dálce ztrácí
síla má se ztrácí s ním
poslední sbohem dát
a potom půjdu spát
odejdu a už se nevrátím...

REDAKČNÍ STRÁNKA

VZKAZY:

Děkujeme všem čtenářům za jejich ohlasy na rozhovor s neexistujícím folkovým zpěvákem J. Bobem Málkem, který měl nejen pobavit, ale také ukázat zaslepený (a nezřídka) postoj některých folkáčů a jejich fanoušků. Za všechny to nejlépe vyjádřil:

BELMONDO - Jihlava : "Mohl bych napsat, že Porta, kdys soutěž Country, Western a Trampské muziky, vzala pod svá křídla sobě nejpříbuznější folk. Že v době, kdy převaha folkařů vytlačuje trampy a country hudbu si přirozeně bráníme svoje. Ale to už všechno napsáno bylo... Jde mi přinejmenším o slušnost. Slušnost člověka, kterej asi toho moc o trampech neví. Prohlásit, že "písničky typu Jenoféfy, Terezy jsou passé a jsou uměle udržovány při životě tím, že se jednou-dvakrát do roka zahrajou na nějakém festáku..." do trampského časopisu, cosi značí.

Znovu cítím co už jednou bylo řečeno. Někam se dostaneme domů a necháme otevřené dveře všem dobrem lidem. Chvilí to jde, ale nakonec nás z vlastních dveří vykopou ven.

Soudě podle velkých úspěchů Boba jinde než na Portě (tam mu v úspěchu zabránily především "ubohé trampské kapely", nabídky skupiny Saturn - jedná se o rozsvěčující se hvězdu populární hudby. Přejme mu šťastný svit neméně tak kvalitní jakého dosahuje populární umělec Wabi Daněk.

O J. Málkovi jsem dosud neslyšel. Z otištěného textu mne nejvíce zaujala "sdělná a obsahově bohatá část: "...a rozřežte na molekuly moje včerejší jsoucno..."

Včerejšímu jsoucnu Porty z m a r,
zdar F O L K T Ě !!!

Děkujeme Janu Burianovi za ochotné upřesnění svého stanoviska k tolik diskutované polemice "Naše řeč". Jsme rádi, že názory J. Buriana i naše jsou v těchto otázkách totožné. Kamaráda Ještěra ze Zlína upozorňujeme, že nevyvstaly žádné nové rozpory mezi naší redakcí a J. Burianem jak se mylně domnívá.

Náš dík patří rovněž Milošovi Hlávkově z N. Knína za ohlas na invektivy a kritiku Milošovy tvorby ze strany k. Ještěra. Po důkladném uvážení jsme však od jeho zveřejnění i přes daný slib upustili. Milošovi se omlouváme.

Všechny kamarády a kamarádky upozorňujeme že termín konání 7. výročního ohně T.O.S. Jasná hvězda je 26. srpna tohoto roku na osadní boudě Womero.

Jak jsme vás již informovali v úvodu tohoto čísla, proběhla dne 22.7.1989 svatba našich osadníků Preka a Krčka z Prahy. Jmenovaným přejeme úspěšný start do společného života a brzké rozšíření řad nepnoletých členů osady Jasná hvězda.

R E D A K C E

POESIE V BODLÁKU

Stále častěji docházejí do naší improvizované "redakce" kromě dopisů i vaše literární, básnické a vůbec všechny ostatní příspěvky do obsahu Bodláku. A tak vedle osvědčených autorů z řad osady představujeme v dnešním čísle i dva autory zcela nové. Vlastně autora a autorku. Prvním z nich je Jitka Matoušková a druhým Michal Vitouš, jenž se vám v tomto čísle našeho občasníku představil již povídkou "Sluníčko sedmítečné". Pisatelům děkujeme a těšíme se na další spolupráci.

- redakce -

Bosý nohy
skleněnej střep
červená krev
já šašek a kopretinou
a očima s pláštěm ...

KOZEL

EKO - křoček

Železniční vlečka
porozila křočka,
ekutálel se dolů do polí,
Nepřeví to náprstek
nějakého moku,
nelokal se důstičnanů
nic ho nebolí.

M. Vitouš

... PRO IKARA

Myšlenky ve skalách
s ozvěnou vykvetou
a nová křídla
a stará naděje
hřebenec se vzpíná

Moře se otočí
pišt'alka píská
chrom a víra
modrá síla
už neuvidíš strom
v zádech prolomen

k nebi jsi nedošel

Slzy květ pokropí
snad se tam potkají

KOZEL

Lidské snění

Pláš v sobě snění plně pokroku
a ladných modří silnic
se špetkou smogu?

Plně říčních přehrad
nepřirozených pout
technologických koncernů
bez modrého nebe ?

Ve snu násilné důstojnosti
zamlčuješ sebo?

Pak nech si asfaltové horizonty
snění černých i chromových křivek,
domy bez živého zpěvu ptáků,
svět betonových hrází,
popelavé nebe,
zapírej sám sebe
a stoupej!
Stoupej výš!

Měj si skleněné katedrály
a svůj panelový hrad.
Lidství tvé jak orkán duje,
ten dům, ten tu bude snad.

Proč jen vlastnovčí hnízdo na římeč
tak ustupuje ?
Je přece vzácnější !
Motýlí zahrado rozemátých tváří,
v co se přerodíš?
Pro křídla křičím: Nechte mi jít!
Jsou mi milejší.

A ty! Člováče...
Kam se probudíš ?

(19.3.1989)

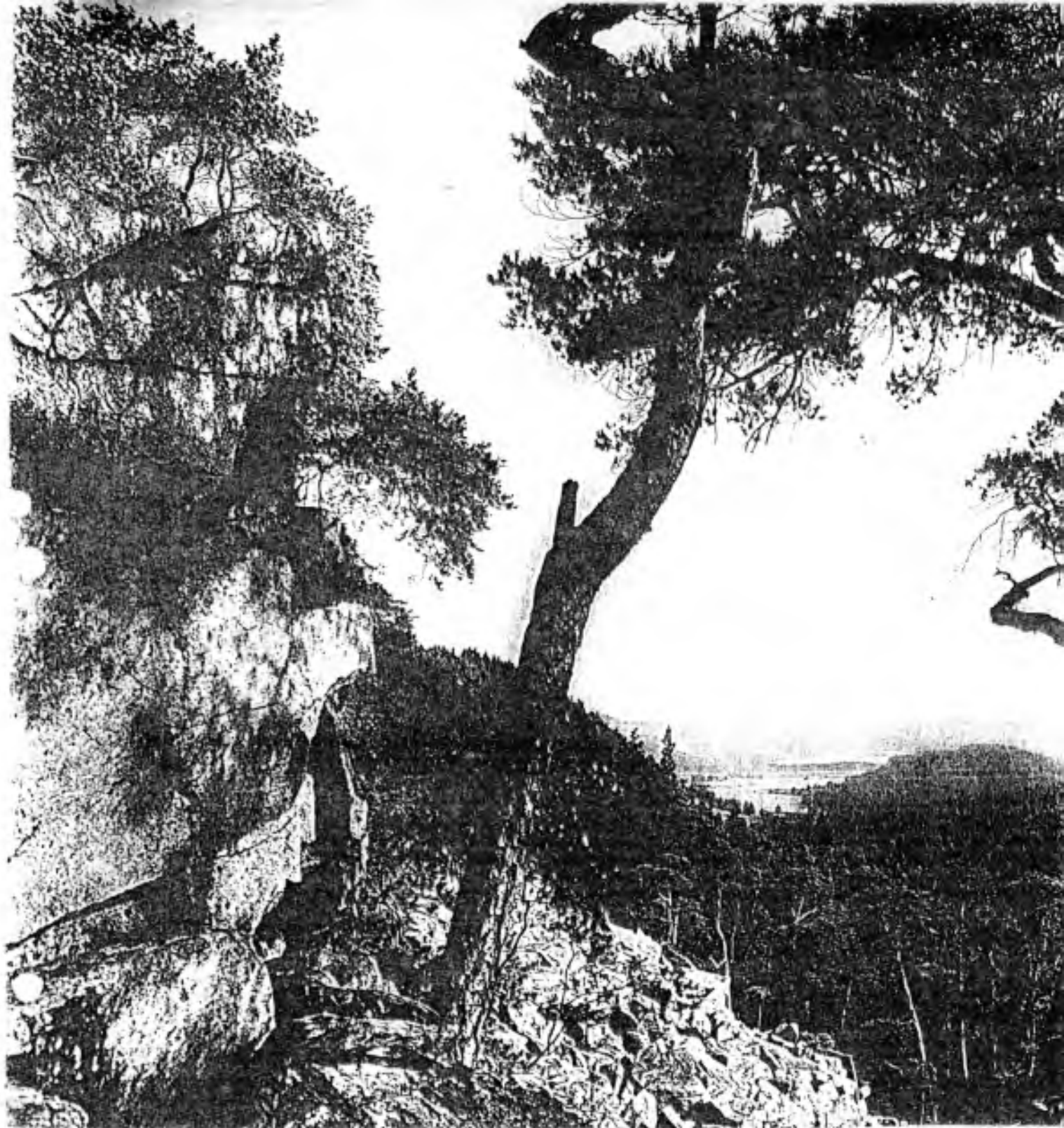
M. VITOUŠ

PSÍ OČI

Tvé oči jsou jako zrcadlo,
v nich teprve vidím,
jaká doopravdy jsem,
protože Tvé oči hovoří
jen za tebe,
ale lidské oči,
často mluví za druhé.

Jak já se vždycky těším
na ty Tvoje oči,
když k Tobě utíkám
od těch lidských očí.
Viš,
nejkrásnější jsou Tvé oči,
věrné a pravdivé.

JITKA MATOUŠKOVÁ

Dne 4.2.1989 uzavřela sňatek naše osadnice - ministerská přidělenkyně pro styk s civilním obyvatelstvem CAPKA a JIRKA Velínský. Osada a redakce časopisu Bodlák přeje novomanželům mnoho úspěchů, štěstí a spokojenosti na společném vandru životem a brzké rozšíření řad osadníků o nové, mladé přírůstky !

Kamarádi z T.O.S. Jasná hvězda
R e d a k c e

Kozel, 1988

Na následujících stránkách představujeme dalšího z nových dopisovatelů občasníku Bodlák, s jehož tvorbou se setkáte rovněž v dnešním okénku "poesie".

MICHAL VITOUŠ:

Slunéčko sedmítečné

SLUNÉČKO SEDMITEČNÉ

Michal Vitouš

science - fiction

Majka odpočívá natežená v trávě, pravou rukou má pod hlavou a levou před očima, přebíhá jí po ní silný sedmitečný korálek. Kožky tvorů kmitají, všech šest předvádí v přímém pohybu s ní jednou se nespole. Čas od času se zastaví, tykadly osahá terén před sebou, terén zbrázdný kresbou kůže, a rychle pospíchá dál, co nejvýš, na ten koneček Majčina prstu, který se zdá být nejbližší slunci. Majka nechá hmyz, aby překonal nejtěžší překážku, hladký lidský nehet, a rychle, ještě než stačí slunéčko rozevřít krovky, obrátí jej dolů.

Když se tak stane potřetí, slunéčko možné pochopí, že má co dělat se zákonem schválnosti, dopálí se, doběhne jen do poloviny nateženého prstu, nadzvedne červenočerné krovky a frnk! Rychle odletí. Zapadne někde do trávy, někde nedaleko, protože se tím během příliš unavilo, a čeká, kdy zase nějakého člověka napadne brát jej do dlaní.

"Je tu krásně," zívá Majka a rukama hladí zelená stébla. Jedno vyškubne a vloží si je mezi jahodové rty. Stéblo má příchutí mentolu.

"Vědomě v Parku nic není," napomene ji Petr.

Majka se nadzvedne v loktech, setřese z dlouhých vlasů žlutý pyl a několik drobných mušek. "Co je to jedno stéblo proti celé louce?" Vykouzlí úsměv, kterému se těžko odporuje.

"Stále jen jedno stéblo. Ale kdyby to udělal každý návštěvník Parku planety..."

Já vím, kývne Majka hlavou, Petra umlčí očima. Netvří se uraženě, dotčeně, že byla pokárána, její oči jsou studánky po okraj naplněné porozuměním.

Ještě jednou zatřese hlavou a do jamky mezi ňadry jí padne ohráčený dlouhonohý komár. Chvilí se potácí na lidské kůži, Majka jej nechá než se vzpomene, jako by si chtěle spravit reputaci.

"Tak utíkej," zašeptá jen pro komáři uši, dá pozor, aby jí nevlétl za tričko a lehce do něj foukne.

Petr se usmívá, tak je to správné, ale ví, že se Majka předvádí.

Málokdo by jen tak nechal po sobě procházet komára, i když od něj nehrozí památka v podobě zarudlého pupence jako kdysi.

Ráj, úplný ráj, říká si Petr, potravní řetězec neexistuje, zvířata se tu navzájem nepožirají. A jedno z mála nebezpečí? Potkáme-li v lese smečku vlků, dlouho se zdržíme. Jsou neodehmatelní. Třou se lidem o nohy a nechali by se hladit a drbat celou věčnost. Proč taky ne? Vždyť všechno kolem je umělé, lidem pro radost.

Slunce dosud skryté v mracích zaútočilo Majce do očí. Dívka si s povzdechem hrbí záda a bradou spočine na kolenou. Do vlasů jí slunce nasypalo plnou hrst zlatých střípků. A pořádkané bílé tričko má na zádech zelené geometrické obrazce.

Nekvalitní výrobek, myslí si Petr, nebo trávnick s prošlou záruční lhůtou. Tohle by se stávat nemělo.

Zkouší Majku očistit, ale marně. Zelené barvivo je dobře vpité do tkaniny. Petr spíš dívku po zádech hladí. A říká si přitom, že musí, až se vrátí, upozornit údržbu, což bude mít stejnou odezvu jako házení hrachu na zeď. Vždyť sem, do přírody, tak málo lidí chodí. Pro koho tedy Park planety vybavit novými travnatými koberci?

Petr se nadechne těch pozlacených vlasů a políbí je.

"Nejsme doma," řekne Majka tiše.

"No právě,..," souhlasí a maluje si v duchu, jak úžasné musí být milování tedy pod oblohou /ať si ta tráva barví jak chce.../, pod vysokým žhavým sluncem, nestísněné stropem, stěnami a okraji lůžka.

"Tady ne..." chytá Majka Petrovy neposedné ruce a plaše se rozhlíží. Vádí jí prostor a světlo. Není tu žádné soukromí, myslí si, slunéčka i komáři mají oči, i když jen umělé.

Petr nenaléhá. Ještě je dost času, tolik se toho dá stihnout, a i kdyby tentokrát nic... nejsou tu přece naposledy. Vstupenek do PP je vždycky dostatek. Ale přece se nechce jen tak vzdát, jemně se bránící dívku několikrát letmo políbí.

Dotěro, myslí si Majka, ale mračí se jen máčko, Petra má příliš ráda, aby se na něj pro těch pár vlhkých doteků zlobila.

"Jaké to bude... až přijde tma?" ptá se vzápětí, nutná obrana již zapomenuta.

Majka v přírodě nikdy nebyla. Je zvyklá na noční osvětlení za okny, na záři barevných reklam a fosforeskující obrysy ložnice a celého jejích dvoupokojového bytu vůbec. Ale noc pod hvězdami? Tu zná jen Petr ještě z dob, kdy nebyli spolu.

Majku musel dlouho přemlouvat, než jí dostal ven z města. Nechtělo se jí a teď by tu ráda zůstala co nejdéle. Ale vstupenky platí do zítřejšího poledne a nedodržel hodinu návratu by bylo hloupé.

"Až přijde tma, bude to krásné, Majko. Vybereme si nejměkčí místo. A nejteplejší. V noci se louka vyhřívá. Když je Měsíc na odvrácené straně planety, září nad lesem jeho hologram. Vlci budou výt..."

"A přijdou, abychom je pohladili?" Majka ještě nikdy nehladila vlka.

"Ty se jich máš bát a ne starat o pohlezení," mračí se Petr.

"Tak já se jich budu bát, jo?"

No ano, myslí si, nemůže se bát, když je všechno kolem tak lidsky krásné. Za každým kousíčkem Parku planety vidí člověka, člověka tvůrce stromů i téhle nepovedené trávy, o vlcích ani nemluvě. Chtělo by to trochu strachu... ale kde jej vzít? Se soumrakem snad přijde sám.

Petr hledí na zápěstí. Ještě jim zbývá nějaký čas, než se slunce schová za obzor.

"Nechceš do vody?"

"Tady je bazén..." říká Majka bezprostředně s radostí.

"Ne. Jezero."

"Co je to?"

Petr se navenek usmívá, může Majce vysvětlovat stále nové a nové věci, ale hluboko v myšlenkách mu hlodá červíček nespokojeného údivu.

Nejenže sem lidé tak málo chodí, ale zapomínají i jek se čemu říká.

"Zvedáme se. Pojď a uvidíš."

Jejich torny leží nedaleko v trávě. Jsou po okraj naplněné nejdůležitějšími předměty pro čtyřicetihodinový pobyt v PP. Oba zapínají jejich antigry a torny vypovídají zemské tíži poslušnost.

"A hop!" říká Majka, lehce se odráží a s tornou na zádech dělá dlouhý dvanáctimetrový skok. Její antigr zlobí. Vlny působící proti gravitaci zasahují i ji.

"Jen ať mi neuletíš," pospíchá za ní Petr. Ale Majka se směje a snaží se vyskočit co nejvýš a nejdál.

Je tak bezstarostná, říká si Petr, ale tím více zranitelnější.

Měl by jí napomenout, ale nechce se mu. Mít tak úžasně poškozený antigr, asi by skákal taky.

Když vstupují mezi první stromy, Majka už neskáče jako zbavená rozumu, opatrně našlapuje po imitaci lesní půdy a rozhlíží se, kde by asi mohli být ti vlci. Petr se diví, kolik se toho změnilo za několik let, co tu nebyl. Přibyla spousta malých stromků podél lesa, i les samotný se mu zdá hustší než onehdy. Ale to je opravdu zdání. Silné kmeny stojí stále tam, kde bývaly. Jen houštin je tu víc a mechu a kepradí... Sklání se k jedné známé rostlině - jak jen se jí říká? - a cvrnká do jejích zelených toulců.

"Pojď se podívat," zastavuje Majku.

Prsk! Kulaté patrony se rozletí všemi směry.

"Jé..."

A cvrnkají oba dva. Prsk! Prsk! Nemůže být lehké naplnit tyhle zelené zásobníky novými semeny, říká si Petr, však taky posledně byly všechny rostliny, co jsem tu našel, prázdné. Vyprskané!

Pěšina mezi stromy je lehce cukrovaná jehličím a úlomky větví, chrupou pod chráněnými chodádky. Majka na ně schválně stoupá, i přes nadlehčení antigrem jí to umělé dřevo pod nohama praská a v půdě

necchává otisky.

Petr postupuje v těsném zákrytu za dívkou, ale cestě nevěnuje tolik pozornosti. Má uši napnuté pro štěbetání v korunách stromů a oči dokořán pro třepotavý ptačí let.

"Slyšíš," říká Majka, "ten pták... jako by měl v hrdélku housličky... je černý se žlutým nosem. A teď... jako když střílí dlouhé dávky z paprskometu. Těm se říkávalo datlové, lékaři. Hledali ve stromech hmyz."

"Jako potravu?"

"Ano..."

"Brr! Jíst nějaké larvy, fuj! Dobře, že je dnes příroda čistá. Jinak bys mě sem nedostal."

Ale není živá, povzdechl si Petr v myšlenkách a Majka jeho mlčení vnímala jako souhlas.

Pěšinou přišli až k travnaté louce svažující se k jezeru. Vodní hladina byla bleděmodrá nebeská a téměř kruhová, jako rybí oko pozorující oblohu.

"To je ono?" táže se Majka.

"Ano, to je jezero."

Dívka na nic nečeká a s výkřikem se opět odráží a těmi svými dvanáctimetrovými skoky je na písčném břehu daleko dříve než Petr.

Ze zad ani nesnímá tornu a ponořuje do průzračné vody nejprve opatrně konečky prstů a potom celé dlaně. Vnímá, jak jí ochlazená ktev stoupá pažemi vzhůru někam k ramenům a v zádech cítí jemné mrazení. Hu, studená jako led, říká si.

Konečně volným krokem přichází i Petr.

"Půjdeme do vody, ne?"

Majčiny ruce se z průzračné tekutiny stahují.

"Do té lednice?"

"Myslel jsem, jak je ti to příjemné..."

"Ka ruce ano, takhle ano," říká Majka a tiskne své mokré dlaně na Petrovy tváře rozžhavené sluncem. Ale rychle je vrací zpět od Petrove ke svému tělu. Obrací se k muži zědy, hledí do hladiny zvlněné větrem, který vlétá i do jejích vlasů.

Vánku není dobré závidět, myslí si Petr a hned jej v hravosti napodobuje. Snaží se schválně jen jednou rukou uplést Majce alespoň malý copánek.

"Necuchej..." šeptá dívka.

"Tak pojď do vody. Přece ses tolik těšila," přemlouvá tiše.

"To jsem ale nevěděla, že tu můžu dostat rýmu padesát let po tom, co se jí lidstvo zbavilo."

"Přeháníš... nic takového dostat nemůžeme."

Copánek má už docela slušnou délku.

"Jestli tak toužíš po kapesníku, prosím. A nech mi ty vlasy."

"Dobrá, půjdu sám," říká Petr, odkládá tornu a vypíná její antigr, "ale co když se osaměle začnu topit?"

"Zavolám plavčíka."

"Myslíš vážně, že je v téhle divočině android k dispozici?"

Majka se obrací k Petrovi, který zatím z torny vytáhl deku a položil ji do trávy, přidal k ní dva ručníky, jeden pro sebe a druhý pro Majku, stačil se zout a vytvořit v písku mozaiku otisků svých chodidel.

"Tak tam nechoď," zvážněla dívka, ale Petr se souká z trička s krátkými rukávy a míří k vodě, aby se osmělil.

"Aaah... ojoj!" stříká na sebe plné dlaně vody, "vážně je studená!"

"No vidíš!" To zní nadějně.

"Ale pravým milovníkům PP to vadit nesmí."

Snímé poslední kousek oděvu, kalhoty s dávno ustřiženými nohavicemi, a se smíchem, jako by se vrátil do dětských let, běží do jezera. Ještě slyší, jak za ním Majka volá, snad, že je blázen nebo něco tomu blízké, a voda jej přijímá do hlubin. Potápí se a pod vodou otevírá oči. Jak

tichý svět... zvuk se tu šíří mnohokrát rychleji, ale není jej tolik k šíření. Vidí zelené střapatiny na mělčině a mívá jej hlouček mrštných šupin.

Dochází vzduch, rychle na hladinu.

Otírá si mokré oči, setřásá vodu z vlasů a pohlíží ke břehu. Majka nevydržela čekat, shodila tornu i trávou zbarvené tričko a krátké kalhoty nemnoho rozdílné od Petrových. Postupuje, vodu již do pasu, s rukama ~~xx~~ zimomřivě zkříženými přes prsa a s očima upnutými k hladině před sebou. Když zahlédne Petrovu mokrou kšiltici, zarazí se, spadne jí kámen ze srdce, ale přece výhrůžně křikne: "Ty rošťaku, počkej, já tě utopím doopravdy!"

Když už jsou oba prokřehlí, ale hrou v chladné vodě rozesmátí, vystoupí na břeh, osuší se zběžně ručníky a zbytek práce přenechají jako by před jejich nahotou zrudlému slunci. Oblečou se, protože s narůstajícím večerem přichází chlad.

Petr pohladí trávu chodidlem. Už aby začali topit, pomyslí si a souká je bosé do obuvi.

V náručí Majky se objeví válec s průřezem jako dlaň s roztaženými prsty a s délkou celé lidské ~~řizaxx~~ ruky.

"Rozděláme oheň?"

Ano, další lákadlo, Myslí si Petr. Vlci a potom otevřený oheň. Majka něco takového na vlastní oči ještě nikdy neviděla.

"Rozděláme," usmívá se, "ovšem na písku, ne na trávě. Chytit by sice nemohla, je nehořlavá, ale řád PP to zakazuje." Vezme si od Majky to malé atomové ohniště," a vyndej z torny nádobí a jednu konzervu."

"Myslela jsem..." zarazí se dívka, "že si na večeři zajdeme do bystra nebo automatu..."

"Nějsme doma," zabručí Petr.

"To jsem si všimla.

Petr se zachová, jako by nic neslyšel. Nechce kazit hezký večer

prozářený rudým sluncem a prvními hvězdami. Odchází na břeh jezera.

Otvírá jeden konec válce a souká do něj starou vitamínovou tabletku, kousek provázku a prázdňý barevný sáček, patrně od bombonů, tedy zbytečné věci, které našel po kapsách. Atomový váleček zavírá a zavřeným koncem jej zapíchne do xxx písku. Potom stiskne jedno z tlačítek na zépěstí a přivolá Majku.

Dívka přichází v okamžiku, kdy ohniště dostává svou standardní podobu. Váleček se paprskovitě rozpadá jako jednotlivé dílky pomeranče a z hořáku se stojanem v samotném středu šlehají do prostoru červené a žluté plameny.

"To je krásné..." rozplývá se Majka, "a hřeje to!"

"Ale pozor, i pálí. Ještě to seřídím..."

Po ~~xxx~~ večeři zbytky jídla a nádobí jednorázového použití pokládají na hromádku do písku a Petr odpaď bohatě postříká sprejem. Vše se po chvíli rozpadne v prach. Vítr jej roznese po okolí a voda rozpustí.

Po večeři odpočívají na skládacích stoličkách u ohniště. Plameny jsou nyní zelené a modré, ozařují jejich tváře a ruce, které přikládají k ohni blíž.

Petr hledí do hvězd. Oheň ty nejslabší zastiňuje, ale obloha je přece plná na pohled chaotického světélkování. Změnilo se tam něco? pté se sám sebe a neví, není schopný odpovědět.

"Kolik je hodin?" Majka s sebou nemá hodinky.

"Proč?"

"Jsem zvyklá lehnout si v deset," odpovídá zcela vážným hlasem. Už ji nezajímá oheň, hvězdy, ani vlci. Ani Petr..? Tomu se Majka zdá být otrokyní svých stereotypů.

"Pro jednou se sněd nic nestane..."

"Vždyť víš, že je to součást mé fyzioterapie..." říká málem nešťastně.

Petr to ví. Přepadá jej zlomyslná chuť říct něco úplně jiného

než má na zápěstí, nebo neříct nic... ale to by se pohádali a Majku by do Parku už dostat nemusel. Raději říká pravdu.

"Tři čtvrtě na deset." Tedy nejvyšší čas.

Vyjmou z toren spací pytle, vezmou deku, světlo a delých patnáct minut do desáté Majka chodí trávou a vybírá co možná nejměkčí místo. Petr jen stojí a dívá se na ní očima rezignujícího učitele.

Místo je vybrané. Sláva! Rozprostírají deku, zouvají si boty a Majka se rychle souká do pytle. Petrovi to trvá trochu déle, nikam nespěchá, nemá proč, nevěnuje se žádné terapii. Sotva si lehne, Majka se k němu přitulí.

"Ale netopěj tu..."

"To se ti jen zdá, spi už! Máš něco po desáté..."

Majka rychle zavírá oči, Petr zhasí světlo a povelém vysílače na zápěstí zhasí i ohniště. Dlouho ještě pozoruje hvězdy a naslouchá řeči stromů. Ale víc než noční krajiny jej překvapuje, že Majka měla pravdu. Trávník skutečně vytápěný není.

Před svítáním se oba téměř současně probouzí zimou, ale Majku vyděsí něco jiného, daleko méně známého.

"To je... to je přece mlha!" křičí. Zřejmě ji zná z nějakého disku pro pamětníky.

Petr se ~~rozhlíží~~ rozhlíží, v té bělobě je vidět sotva na deset kroků. Rozepne spací pytel a obuje se. Boty jsou vlhké nasáklé vodou, na nepromokavých pytlích leží rosa v droboučkých krůpějích, které se v záhybech látky slévají v malá jezera.

"Kde máme věci... a ohniště? Já nic nevidím!"

To je hrubé porušení řádu Parku planety, říká si Petr. Vodní páry nepůsobí zdravě na lidský organismus. V místě pobytu lidí je jejich výskyt zakázán...

"Nebudu tu už ani minutu! Jdu domů!"

"Nejanči!"

"Sem mě víckrát nedostaneš!"

"Přestaň! Sbal si spacák, obuj se a jdeme se ohřát k ohni."

"Neb balit nebudu a okamžitě zavolej na správu Parku!"

Co to do té holky vjelo? A očima by mohla vřeždit na potkání...

"Nikdy nezavolám a ty se uklidni. Nic nám nehrozí. Ani od mlhy, ani od zimy."

"Ty mě tak budeš poučovat..."

"Kejko! Není legrace udržovat tak rozsáhlý Park. To samozřejmě správu neomlouvá. Ale snad si pro trochu vody v ovzduší nebudeme kazit zbytek pobytu? Až se vrátíme, prosím, můžeme podat stížnost. Za chvíli se mlha stejně rozplyne."

"To jsem zvědavá!" Obouvá se a ledabyle balí spací pytel, "a teď kudy, když není vidět? Chytráku..."

Petr ukazuje na své zápěstí a z mlhy se nese pronikavý hládek jeho torny.

"Tam," zabodne do mlhy prst

Dlouho se hřejí u plamenů.

"Stejně je mi zima," bručí Majka nespokojeně a choulí se do deky.

"Tak si zacvičíme. Raz, dva... raz, dva... proč necvičíš?"

"Já k tomu potřebuju hudbu."

"Ty máš nároky... tak si zazpíváme. Třeba nějakou starou lidovou... Ská - kal pes... přes o - ves..." a poskakuje kolem ohně.

"Ty jsi vážně cvok."

"A to víš teprve teď? Pojď," strká Majku před sebou.

"Né..."

"Je ti zima? Je. Musí se ti rozproudit krev. Ská - kal pes..."

Zahřívají se i horkým syntetickým čajem a mlha se zatím ztrácí, jen místy nad lesem i nad jezerem visí cáry bílé vaty. Čím výš je slunce, čím více pálí, tím více mlhy ubývá.

V lese si tentokrát prskavých rostlin ani nevšimnou. Petr je za-

smašilý, hledí jen několik kroků před sebe a teprve za ním se šourá krok za krokem Majka. Neskáče, lámání světového rekordu ve skoku dalekém nemíní provozovat ani na louce, přenechává to sportovcům.

Není již zima, i mlžný opar se beze zbytku vytratil a slunce skrz MA skrz les probodává. Jeho paprsky vypíjí i kapičky rosy na listech malých stromků mezi velikány. V korunách je opět slyšet pláč štěbetání a na cestě před lidmi stojí veverka.

MA "Podívej," zašeptá Petr a zastaví se.

Ten rezavý tvor přihopká blíž, bleskurychle si očistí čumáček, zamává huňatým ocáskem a mrštně zmizí nad nimi kdesi ve větvích.

"Všimnul sis těch malých paciček?" září Majka, Petr ta její rozzářená očka nemůže srovnat s těmi ještě před chvílí vražednými, "člověk by se s tím strojkem chtěl mazlit málem jako s dítětem..."

"Takže příště s tebou na výlet do Parku počítat můžu..." chytá se Petr jako tonoucí stébla.

"No... jednou za čas se to přežije," odvětlí dívka, ale úsměv se marně snaží zakrýt.

Ještě mám hodně práce, říká si Petr, ale raduje se, že kotvička v Majčině vědomí je zachycena do toho nejhlubšího dna.

Na louce Majce do tváře cosi prudce vráží. Malá tmavá tečka. Majka vyjekne a tvor padá do trávy.

"Copak?"

"Nic," mávne rukou a rychle stébla rozhrnuje. Aha, naše staré známé sedmitečné slunéčko! Tak co, nepolámalo sis krovky? Bere je do dlaní a nechá zase běhat po nekonečné dráze stále otáčené ruky. Tentokrát mi neuletíš, říká si a v nestřeženém okamžiku dlaň zavírá. Chvilí ji tak nechá, slunéčko v temné horké prostoře pobíhá sem a tam a pak se zastaví. Majka zvědavě otvírá dlaň a slunéčko jako mrtvé padá do trávy.

Petr, který to všechno pozoruje, zprvu nerozumí, neví, proč se

z tvůrčí dívky vytrácí barva a začíná nelidsky řvát. Před očima se mu mihne její rozevřená dlaň žlutě potřísněná.

To je nesmysl! Vždyť přece imitace tvorů nemají žádné tekutiny... Klba a nevytápěný trávník... ty mladé stromky v lese... když sluníčka, pak i komáři i vlci...

Mrkne na zápěstí. Za pět minut dvanáct. Jsou na místě a včas. Tiskne tlačítko, ale zdviž nepřijíždí. Země se neotvírá. Petr horečně uvažuje, drží kvílící Majku v náruči. Tak přáje! Otevři se! Kde se louděš?! Copak jste všichni dole pomřeli, že nás necháváte v takovém nebezpečí na povrchu planety?! Jste snad opravdu mrtví a zbyde z vás jen ropa? Ale fuj...

Pryč jsou jeho povzdechy nad přírodou, která není živá. Svírá dívku, chrání ji... před čím? Místo radosti nad životem přírodou projevuje strach. Strach z neznámého, tedy pochopitelný, ale...

Takhle jsem to nechtěl! Takhle nikdy ne! Snaží se Majku nějak uklidnit. Přírodu živou, ale bez vzájemného požívání, aby ani člověka nemohla ohrozit... kdo to jen mohl udělat? Že by sabotáž? Svévole správy Parku planety? Žert? Krutý... Tolik lidské tvůrčí činnosti nazmar...

Jak divné, že zdviž nepřijíždí...

Mají tu snad zůstat? V tomto... ráji, jak ještě nedávno Petr sám říkal, v ráji jako Adam a Eva? Ale Petr a Majka tolik nezní... Dost žertování! Je opravdu divné, že zdviž nepřijíždí... jsou tu přece správně, v místě, kdy se šachtou mají dostat domů do města, do podzemí...

Ještě jednou tiskne tlačítko na zápěstí. Ještě jednou, ještě... a ještě mnohokrát, když už Majka nekřičí a jenom pláče.

A pak že se historie nikdy neopakuje...

Tak jsem psal do MS

Vážená redakce!

Prosím o zveřejnění následujícího názoru v rubrice Táborový oheň Mladého světa. V opačném případě rukopis laskavě vraťte na adresu:

Adresa, podpis.

Povídání o expresu

Tak už je to tady. Konečně zase něco nového! Patrně v rámci akce "Za oslavy sedmdesáti let oficiálního trampingu krásnější", se několik kamarádů rozhodlo vyzkoušet hravost a bojeschopnost trampského národa velkou soutěžní hrou Trampský expres aneb Sever proti Jihu. (viz TO MS č. 14/89). Přesně tohle totiž našemu trampingu dlouho chybělo. Neměli jsme nikoho, kdo by prověřil naši bojeschopnost, nikoho, kdo by nám řekl co máme dělat a co oslavovat. Zkrátka nějaké to direktivní řízení! Nejvíce se ale těším na sborník trampských osad, který jistě organizátoři téhle hry hodlají vydat, protože jinak nechápu k čemu (a komu) by potom byly ony požadované údaje (přesná adresa, název, místo a rok založení osady...). Máme se tedy na co těšit. Jenom je mi divné, proč pořadatelé soutěže inserované ve čtrnáctém čísle MS nezfalšovali některé podpisy v závěru svého článku stejně, jako to udělali na xeroxovaných výtiscích rozeseílaných trampům po celé republice? Snad proto, aby jejich expres neskončil s ostudou na slepé koleji, kam stejně od začátku patří...

D a k t a r i

T.O.S Jasná hvězda

Dopis byl odeslán 30.3.1989

Další dopis, tentokrát adresovaný šéfredaktorce MS jsem odeslal do šesti týdnů bezvýsledného čekání dne 10.5.1989:

Šéfredaktorka
Týdeníku Mladý svět
Panská 8
PRAHA 1

Praha 6.5.1989

Vážená soudružko šéfredaktorko!

Dne 30.3.1989 jsem doporučeným dopisem pod č. 6691 zaslal redakci Mladého světa svůj příspěvek do rubriky "Táborový oheň" s žádostí o vrácení rukopisu zpět, nebude-li ze strany MS na jeho uveřejnění reflektováno. Vzhledem k tomu, že tento nebyl k dnešnímu dni v TO MS otištěn, žádám Vás o jeho zaslání zpět na adresu:

Adresa, podpis.

(Dokončení z předchozí str.)

Protože jsem ani na tento dopis nedostal odpověď, prováděl jsem další "pátrání" telefonicky. Posléze se mi (13.6.1989) podařilo spojit s p. Konečným (Jupp), jakožto redaktorem rubriky Táborový ohen MS.

Dle jeho sdělení nebyl dopis uveřejněn - ač o tom bylo uvažováno - proto, že jsem si jej vyžádal dopisem ze dne 10.5. zpět ještě před uzávěrkou, která se provádí s měsíčním předstihem, přičemž přednost mají a k t u á l n í zprávy. Doba mezi jednotlivými dopisy však byla šest týdnů...? Musím se tedy domnívat že můj příspěvek nebyl dostatečně aktuální.

Na závěr telefonického rozhovoru jsem byl ujištěn, že odeslání mého rukopisu zpět bude prověřeno dne 19.6.1989, případně bude opětovně zařazen ke zveřejnění, o čemž budu informován.

Příspěvek Povídání o expesech n e b y l do dnešního dne v TO MS uveřejněn. Rovněž rukopis jsem k dnešnímu dni neobdržel....

Praha dne:

31. července 1989

DAKTARI, T.O.S Jasná hvězda

Daktari

Tak jak jsme vám slíbili, přinášíme na následujících stránkách vyprávění filmového režiséra Martina FALTÝNA, které vzniklo při jednom ze společných posezení. Je to zvláštní vyprávění. Vyprávění o trampingu, mající pro všechny zúčastněné vůni orientu, vodky a lukkového tabáku Mc Baren'.....

SLEDUJTE NÁSLEDUJÍCÍ STRÁNKY

Je to zvláštní. Když za mnou přišli kluci redaktoři Bodláku a po dlouhý řeči mi tu zanechali list s otázkami, na které bych měl odpovědět, našel jsem na okraji listu, zcela nelogicky, horizontálně napsanou větu: "Pomalý motiv zkamenělého motýla usedl mezi kvetoucí keře". Nevím, je-li to začátek myšlenky z poezie či prózy, ale dovolte mi, abych si tuhle větu vzal jako motto tohoto svého vyznání. Je to zvláštní, poeticky bych to celé své snažení a zbožné přání na točit film o trampingu nedokázal vyjádřit lépe. A přesněji.

Nezlobte se proto, že nebudu citovat otázky zvědavých redaktorů. Spíš se pokusím to pojmout volně, a přeci na ně odpovědět. Tak jak mi velí srdce, rozum a svědomí.

Nemám rád úvody. Protože v nich mi někdo vždycky říká, co si mám myslet o tom, co bych si měl myslet až si to přečtu. Totéž platí o doslovecích: i tam doslovovatel spoléhá na to, že ještě ve mně nestačily uzrát myšlenky a rozhodnutí. Jan Werich tomu říkal "Bidelník", a že je to dobré bydlo býti bidelníkem. Namísto toho mi tedy dovolte trochu nostalgie.

Protože mám-li na přání pátrat po tom, kdy se ve mně zrodila první myšlenka natočit trampský film /řečeno vzešeným slangem velkého filmového světa/, musím asi nutně sáhnout do dětství. My všichni máme svoje prameny už v dětství. A vlastně ani jako dospělí nechceme pochopit, že už vlastně nejsme dětmi. Já vím, my si na dospělé hrajeme, tak jako si na ně hrajou děti. Akorát ty roky nám utíkají, jinak je nám stále osm, deset nebo dvanáct, popřípadně šest. A jsme vlastně skoro pořád jako děti, kteří už chtějí být dospělí. A tak asi i ta moje touha natočit tenhle film, je jakýmsi návratem do dětství. Brácha prokazatelně trampoval, kdesi se ještě u jeho syna povaluje staré dobré tele, a já... já jsem už vlastně jako šprcek trampoval taky. I když se tomu už tak neříkalo. Jezdil jsem s rodiči, případně s dalšími příbuznými /prarodiči a tetami/, spolu někam ven. Autem. Pod sten. Ale v duši šestiletého dítěte to bylo trampování. Byla to nespoutaná volnost, romantika přírody a dobrodružství, spousta báječných kamarádů, které jsem už nikdy neviděl... a svět kolem mne byl čistý a bez falše a záludností... byl vlastně takový, jaký jsem v době dospívání ztratil a dodnes jej vlastně stále hledám. No, ztratil. Ztratil jsem možná ty iluze, ale ten svět se rodil ve mně dál. Byla to šedesátá léta. A tedy doba, kdy i k nám pronkl Karel May se svým Vinetouem, doba, kdy znovu vycházel Jaroslav Foglar, a zkrátka byla spousta literatury, která mě vychovávala a učila ne tak, jak si přáli páni a soudruzi učitelé, ale tak, jak si to přáli ti dospělí, kteří prostřednictvím svých knih, filmů a jánevím čeho ještě všeho, hledali své dětství. Navíc jsem tehdy nežil v Praze, ale v téměř romantickém tehdy ještě prostředí Krušných hor /na Jáchymovsku/, kdy jsem byl obklopen přírodou a i těmi stády krav, které se tu volně popásaly... no a já neměl lepší kamarády, než těch několik přehrší knih... Já si myslím, že snad už tehdy někdy se ve mně rodil ten pud, který o plných deset let později se změnil v impuls, kdy jsem jednoho dne jel zase k příbuzným vlakem a dostal jsem ten impuls, popud, nápad. A zas za to mohla náhoda. Přejížděli jsme Labe a nebýt dvou kluků, kteří si v jakési arce rozdělali oheň a chytali ryby, asi by se ten nápad nezrodil. Nevím proč, vzpomněl jsem si v tom okamžiku totiž na své první setkání s trampy /vědomé, protože i jako šouna už mě brácha, starší o patnáct let, tahals sebou občas, nebylo-li zbylí, na vandr/. Tenkrát jsem studoval speciálku gymnázia ve Žďáru nad Sázavou a dal jsem řeč s osadou trampů, jedoucích na vandr. Já jel do intru. A všechno to způsobilo to, že jsem

vlastně jednomu z nich já, tehdy osmnáctiletý stařec, nechtěl uvěřit, že už mu je patnáct a má občanku. Dotyčný mě přesvědčil tím, že mi tu občanku ukázal. vypadal tak na třináct. I na ty fotky z občanky. Pak jsme se bavili o našich životních plánech, a na stanici, kdy se naše cesty rozcházel, mi řekli "Ahoj", a to byl můj zážitek, který ve mně zanechal nesmazatelnou stopu, na kterou jsem si o nějakých šest let později, tedy v roce 1981, vzpomněl. Narodil jsem se roku 1957, pro ty, co si to všechno chtějí spočítat.

A vlastně od onoho památného dne roku 1981 se začal vyvíjet můj uvědomělý vztah k trampingu. To jest to, že jsem se vlastně začal zajímat mozkiem o to, co to vlastně trampingu je a co obnáší. Intuitivně, jak už jsem nastínil výše, jsem k trampingu tíhl a vlastně dozrával už mnohem a mnohem dříve. Někdo v pokusu o jakousi definici se vyslovil, že trampingu je vlastně životní názor. /Jenže ona toto není definice, ale filozofická kategorie, smím-li to tak nazvat - filozofové, necht' mi prominou./ A zrovna tak vám můžu intelektem definovat trampingu, ale kdybyste chtěli definici intuitivní, nikdy v životě bych vám ji nedokázal říct. O tom totiž člověk nepřemýšlí, on prostě ví, ba co víc, cítí, prožívá. A tak já třeba osobně vím, že se nemohu nazvat trampem - cosi mi k tomu těžko definovatelného chybí. Snad je to právě to, že od šestnácti do osmnácti jsem nejezdil na tramp, ale jezdil jsem po vlastech českých s divadelními soubory LSU, snad jsem byl příliš slušně vychován svým otcem a bránil se /a podvědomě se asi bráním dodnes/ překročit onu hranici mezi tím, co se označuje jako "svoboda je poznaná nutnost" a tím, co je to skutečná svoboda bez oné nutnosti, ale přeci jen v mezích základní mezilidské morálky /tedy v mezích, a ještě lépe na úrovni toho, co odlišuje člověka od zvířat - a přitom nemohu nevidět paradoxu tohoto jevu/. A kdůž se tak vlastně zamýšlím nad tím, co máe vlastně nutká, natočit film o trampingu, tak si mu sím přiznat, že intelektem nevím. Intuitivně ano, to je pud velice silný, lety nepomíjející, a jen se třesu, aby to nezapadlo někoho dřív. Ale jsem klidný, jsem si téměř jist, že to co vím já, tedy jaký mám záměr, nato nikdo nepřijde /ha,ha! a pokud přijde, tak se do toho stejně nepustí, protože to je moc práce a to se u filmu většinou nenosí. A pokud by se i přesto do toho někdo pustil /tím nemyslím do té práce!/, tak chraň pánbůh a všichni svatí trampingu, protože to dopadne tak, jak dopadá většina filmů "ze života". Protože natočit film o trampingu, to znamená víc, než přiložit chladnou ruku profesionála. Kdůž Karel Čapek napsal své pojednání Jak se dělá film, nemohl přiléhavěji opentlit celou kinematografickou praxi slovy, než jaká napsal: "...říká se tomu také dějová kostra, asi proto, aby se tím vyjádřilo obvyklé vražedné nakládání s námětem." Neznám lepší charakterizaci toho, co se děje ve filmu se životem! Přesto film miluji a přesto se chci pokusit natočit film o trampingu.

Přesto! A nikoli právě proto, jak by se mohlo zdát pánům redaktorům vysoce váženého časopisu Bodlák, kdůž mi položili všetečnou a nekřesťansky zálučnou otázku, zda film o trampingu přinese víc škody než užitku? Já už vás slyším. I vás, co jste pro i vás, co jste proti. Abych se vám všem přiznal - to je otázka, která se rovná hamletovskému "být, či nebýt?" A je to černá noční můra, která mne občas pronásleduje i za bílého dne. Ale je to můra intelektuální. Moje srdce o této otázce nikdy nepochybovalo. Ano, chci takový film natočit. Proč? Víte, vždycky je dobré si položit otázku, proč to co dělám, proč vlastně dě-

lám. A proč to nebo ono chci právě udělat. Nesmírně to zvýší vaši odpovědnost. Já chci totiž tímto filmem promluvit nejen k trampům. Koneckonců, co můžete ještě dodat ve svém tvrzení králi, než to, že je král? Co můžu tím pádem sdělit trampům, aniž by to věděli? Ano, mohu upozornit na to, že jsou trampové takochí nebo onací, mohu dát pár rad... ale potřebují trampové film o trampech? Určitě mi dáte za pravdu, že nikoli! Ale oni jsou tu ještě ti, kteří se za trampy vydávají, kteří si na ně hrají, pak jsou tu ještě ti, kteří nevědí vůbec nic a nebo něco málo a tramping odsuzují, nenávidí... A promínte, ono jde ještě o daleko, daleko víc. Jde o ty zárodky lidské morálky a lidského pojmání světa, které tramping v sobě má a do určité míry je jejich nositelem, je dnes jedním z mála zdrojů určitých hodnot a to je právě to, co je v trampingu cenné a co stojí zato předat ostatním, i samým trampům. Je to byť jen v zásadě princip kamarádství, samostatnosti a vztahu člověka k člověku, člověka k přírodě, je to aktivní přístup k životu, na rozdíl od dnešní většiny konzumentů, kteří umějí jen zasednout k Tévě a nebo maximum soukromé aktivity projeví tím, že si koupěj někde v předprodeji lupen. Ale kdo z těchto spotřebních lidí dokáže zahrát /třeba blbě, ale s radostí/ písničku, nebo jí zazpívat /falešně, ale o to s větší chutí! / a nebo udělat něco pro kamaráda, prostě jen tak, pro radost, že já mám radost, že ty máš radost, pro to, aby se člověk uměl potěšit třeba kouskem přírody, anebo naštvat, ale udělal něco, aby se tu zas dalo dechat a žít. Je to hledání. Hledání naplnění. Víte já mám takovou soukromou teorii, že jde vlastně i o jakousi citovou vyhládnost. Ale jsou to vždycky lidé, kteří jsou citově vyhládlí, ale neotupělí! Chut do života, to je to co mě vždycky na trampingu fascinovalo. A to je asi to jedno ze základních posláních, o které bych se chtěl s lidmi podělit. My jsme dneska už moc a moc otupělí, hrajeme si na drsnáky a civilizace v nás brousí ty poslední zbytky člověka - víte jak to myslím, že jo? /Nechci přece volat: "Zpět na stromy!" / Ale dnes už ani s námi nehne otřesný záběr z války, protože na to jsme si už zvykli, není problém na videu shlédnout popravu na elektrickém křesle, a stejně tak pornografie zbavuje člověka chuti do života a ubíjí v nás touhu po něčem opravdu citově krásném, co patří jen těm dvěma, kteří se v okamžiku naplnění milují, a ne těm, kteří předvádějí před kamerou pro videomany to, čemu se říká sex. Nezlobte se na mne za to přirovnání, ale jde mi právě o to, ukázat ve filmu o trampingu víc, než jenom pornografii lidského života. Protože celý náš současný život mi tak někdy připadá jako ta pornografie. Chtěl bych právě zachytit to lidsky neopakovatelné a jedinečné, to, co patří především trampingu, který obsahuje ty prvky života, které jsou životem. A kdo z vás chce o tom vědět víc, ať jede na vandr, tam to uvidí.

Tenhle úkol, který jsem si dal, je úkol přímo titánský a služba je to takzvaná medvědí. Je známo, že všem se člověk zachovat nemůže. A mám tak trochu obavy, že až ten film bude hotový, aby si trampové neříkali: "Ano, tak tohle je film o nás, ale není pro nás." Ale věřím, že ani k tomuhle nedojde. To by totiž bylo ještě horší, než kdyby onen film trampové prostě odsoudili, vysáli se mu... jak se dělo kolem dvou-tří pokusů už v dějinách filmu ve třicátých letech učiněných. Ty ostatní pokusy pozdější snad už trampové ani nevzali na vědomí - ty filmy je totiž nechali chladnými - prostě nebyly o nich ani proti nim. Lhostejnost je ten největší druh odsouzení, nikoli nenávisť.

Každý z vás se teď asi ptá, jaký ten film vlastně má být. O čem, to je snad už z předchozího jasné. Tak tedy jaký?

Především svým charakterem by to měl být film hraný. Je to jednak můj obor, a jednak - natočit dokumentární film je něco zcela jiného. Dokument, stejně jako reportáž, a ta ještě více, je odkázána na existující skutečnost, takovou jaká momentálně je, jaké jsou situace a možnosti. Nelze si tedy něco příliš přidat, upravit, zorganizovat tak, aby to zcela vyhovovalo autorově, režisérově záměru. On se může jen a jen přizpůsobit. Jistě, dá se všemu napomoci improvizací, záměrným vyprovokováním/neplete si to s provokací/. Ale v hraném filmu je všechno ve vaší moci, a také na vaší zodpovědnosti. Máte ale rozhodující vliv na to, jak film bude vypadat, o čem bude vyprávět a jak, máte možnost do detailů propracovávat ve všech výrazových složkách /tedy počínaje dějem, přes výběr míst natáčení, herců, charakter osvětlení, až po zvukovou stránku, jako jsou dialogy a hudba/. A jen režisér v hraném filmu, za pomoci svých spolupracovníků, má možnost vše propracovávat, dát prostor nebo omezit své spolutvůrce /prostě proto, že chce nebo proto, že to neumí, obojí je možné/, a podstatou jeho práce je jediné: musí vědět. Neví-li režisér, neví to nikdo! A běda, když režisér točí film a neví! Když neví, co chce a proč to chce! Ale dosti vykřičníků.

Záměrně jsem zakončil poslední odstavec slovy o vědění a nevědění. Ač nerad, musím použít starověké rčení: Vím, že nic nevím. Věc se má tak. Moje představa o filmu je zcela jasná, pokud se týče formy. Vím, že to nemůže být příběh s jednou dějovou linií, vpravdě milostnou, protože pak bych mohl natočit třeba Paulíkovu Arizonu. A byl by to průšvih, tedy filmařsky, s prominutím, průser. Vzešel by z toho kýč o lásce a západu slunce při lkajících strunách za pronásledování četnictvem. Já tímto ovšem, pozor!, neodsuzuji Arizonu, protože to je skvostně napsané dílko, ale trampská poetika tohoto dílka spočívá právě v jeho literatuře, a převedením do filmu by vzniklo právě to, co jsem několika slovy popsal. Ne, podle mého názoru se musí na věc zcela jinak. Je třeba vytvořit příběh party, která prožije řadu epizod, setká se s řadou lidí, na jakémsi velkém vandru, kde má možnost prožít vše, co je pro tramping typické. Šlo by o jakýsi výběr situací, zážitků a prožitků, které člověk zažije, když leta jezdí ven. Nemusím vám jistě dlouho rozebírat, že aby člověk tohle mohl zachytit, musí jezdit léta, a já tvrdím, že na napsání takového příběhu ani jeden trampský život nestačí. K tomu je třeba spojit síly a zkušenosti mnoha lidí, třeba ve formě vyprávění zážitků z vandrů, tak jak si to lidé povídají někde u ohně, když dojde na chvíli zpěv a lidé si začnou sdělovat něco, co znají a prožili jen oni a chtějí se o to podělit i s ostatními.

Řeknu vám to zcela jasně: podělte se o to se mnou. Není to moje první výzva k trampům, ale i když doposud většina mého snažení byla bezvýsledná, měla nějaký smysl. Pochopil jsem že chytit po vás, abyste někde doma zasedli ke kusu papíru a začali sypat ze sebe historiky jednu za druhou, je ode mne nesmysl. Na druhé straně jsem byl v zoufalé situaci, protože jsem neměl čas někde jezdit. Teď už ten čas občas mám. Takže když mě někdy pozvete s sebou na vandr, na pár dní, pokud mi to jen trochu dovolí okolnosti, budu rád.

V otázkách všetečných pánů redaktorů se tkví poznámka, co všechno vím, jaký má být rozsah a z čeho čerpám? Tak tedy

film by měl mít 90 minut, tedy jako každý celovečerní hraný film, který běží u nás v kinech. To není mnoho, ale není to také moc. Obojí je možné. Ovšem když vezmete v úvahu, že ve filmu by měly být také písničky, a mělo by jich být aspoň pět nebo šest, po třech minutách... Komichodem k těm písničkám - nejde mi o muzikál, ani o to, aby trampové imitovali playback, dopředu nahranou písničku ve studiu a pak jen trapně otevírali ústa, nasucho. Chtěl bych najít a vybrat písničky, které by se daly nejen ilustrovat obrazem /proč to dělat, když v písničce to autor udělal třeba líp, než by se mi to mohlo podařit/. Chtěl bych ty písničky podložit obrazovým záznamem třeba vnitřního stavu člověka, kterej vyjel prvně na vandr, co vnímá a slyší nebo vidí, chtěl bych tam třeba udělat kontrast k tomu, jak krásně se dá zachytit poezie člověka v písničce v kontrastu třeba s autokempinkem, a nebo naopak najít třeba v tom autokempinku motiv, který tu písničku neočekávaně umocní, už třeba právě proto, že tam by to nikdo nehledal /o obojím moc do břehů vím, co mám na mysli!/. Já vám nebudu záměrně psát těch pár písniček, co mám třeba na mysli. Jednak by vás to popudilo, že to třeba není trampský, ale jen folkařský nebo bluegrassový, a že třeba vy zrovna nemáte rádi Nohevicu, ale dejme tomu Máky, zatímco já tam cpu Brontosoury... zatímco napísničky, který nikdo neznalý nezná a hrajou se jen u vohňů, ležej laďem.

Když jsem začínal záměrně studovat co to vlastně tramping je, šel jsem i po těch písničkách. A šel jsem po historii a po přístupných materiálech, i třeba po Táborovém ohni, který vycházel v letech šedesátých a znovu začal v r. 1972... ať chcete nebo nechcete, šel jsem po věcech, který mi mohly dát trochu přehled a jasno ve věci, četl jsem kroniky, cancáky, jezdil na Trapsavec... hledal a hledám. Nakonec jsem před třemi roky napsal práci o trampingu, o tom, co jsem z toho všeho z jistil, vycítil a kde jsem co našel. Ale pozor, ta práce je zcela teoretická, nehledejte v ní návod jak vypadá správný tramp, jestli má psát verše, jezdit na vodu, nebo poč širák či do srubu, jestli mám mít domovenku, jaký písničky zpívat... o těch jemnějších odstínech trampské duše psát raději ani nebudu. Ne, napsal jsem o tom, jaká byla historie a příčiny vzniku trampingu, proč se jezdí ven, pokusil jsem se tramping deginovat, rozebrat ze sociologického hlediska... udělal a napsal jsem díky pomoci spousty lidí, tak nechtějte, abych je tu jmenoval, nebo se ostatní urazí, a udělal jsem si jakýsi obrázek o trampingu, který na mne dýchá před těmi třemi roky. Ale od té doby to jde zase všechno dál. Jestliže tehdy to byl jakýsi závěr jedné etapy, vrcholící koncem 70. let, tak dnes je to období přerodu, přechodu od jedné trampské generace k druhé... a všechno ve spojitosti s výchovou, s životní situací, atd. atd. vždyť mi rozumíte. Jsme takoví, jak jste nás vychovali, praví se v jedné knize k rodičům. Tím jsme se dostali vlastně i k tomu, nakolik natočený film o trampingu bude aktuální, bezprostřední, zastaralý, staromilský, blbý. I tady mě filmová výrobní praxe nutí myslet a jednat dopředu. Takový film se dostane do kin od svého vzniku nejdříve za dva-tři roky pokud se tak vůbec stane! A přece si myslím, že za pokus to stojí. Protože i tím filmem je třeba možné předat určité zkušenosti těch mladších starším /odkud vy jste získali zrovna ty své zvyky a zkušenosti?/, a navíc - je tu možnost zachytit ty trvalejší a hlubší hodnoty, ten jenom úzkou časovou aktuálností oproti reportáži, která má taková být. Protože hlubší a obecně platné myšlenky mají právo na život i třeba po mnoha staletích jsou věčné, protože lidé - i trampové - se v jistém slova smyslu nemění a ve své podstatě jsou vlastně všichni stejní.

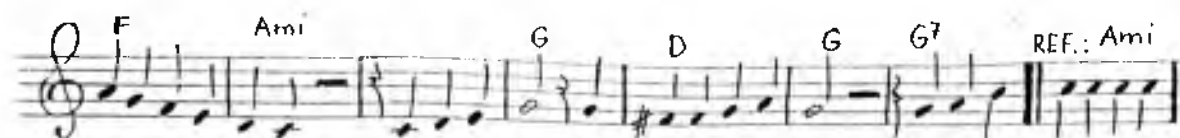
- h. v. tel

ÚŘEDNICKÁ

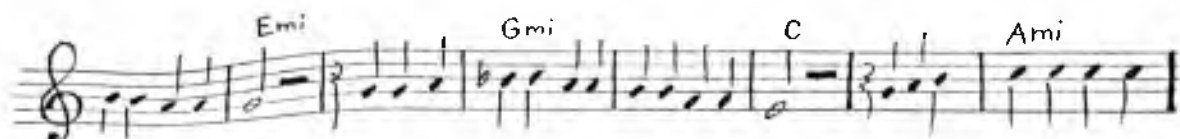
Hudba: J. Lenk, L. Kučera
Text: J. Daktari Cihlář

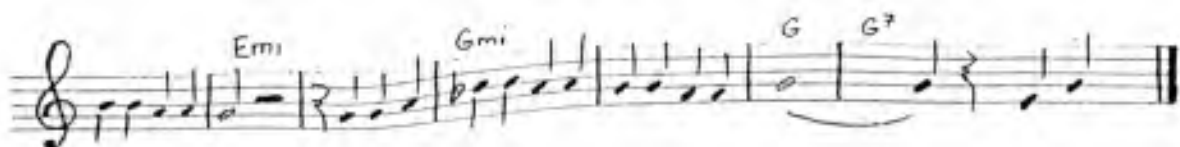
Slunce rozpálilo střechy kanceláří, bál klotový ru-
v hrnku se starej lógr kávy, ter-

míny v kalendáři, jelo se dál a šéf to odkejval. brácho a já
Říkal mi

měl ho pro to rád byly zkrátka vedlejší. miň než moh
a naše jména Peněz jsme měli

by si kdo přát, společný psací stůl 2. V šuplíku...
a výkaz včerejší.

1. Slunce rozpálilo střechy kanceláří
v hrnku se starej lógr bál,
klotový rukávy, termíny v kalendáři,
jelo se dál a šéf to vodkejval.

Ref.: Říkal mi brácho a já měl ho pro to rád
a naše jména byly zkrátka vedlejší.
Peněz jsme měli miň než moh by si kdo přát,
společný psací stroj a výkaz včerejší

2. V šuplíku jedno starý razítko a lžici,
nic, o co by se člověk bál.
Nikdy jsme nebyli vážení úředníci,
co znamenaj pro podnik kapitál

3. Až zas jeho lejstra větrem rozevlátý,
spatřím na stole navátý
přečtu si na růžový tváři rozesmátý,
že referent se prostě neztratí

Ref.: Říkal....

3. Až zas.... ....že český referent se prostě neztratí.

m o d r ý

t i r á k

1

Páteční obloha zazářila blankytem a pár kapek odpoledního deště ochladilo rozpálenou dlažbu autobusového nádraží.

„To je taky nápad dát si sraz v autobusu a navíc, když z vedlejšího nástupiště tam jede taky jeden v 16,30,“ bručel si Míky a mlčky postupoval autobusem na zadní sedadla. Ale to už viděl okýnkem Freda, který se rozhlížel ze stejné pozice, na vedlejším nástupišti. „Vystup v Mělníku“, křičel Míky z okýnka, ale to už se autobus rozjížděl.

Mělník autobusové nádraží hlásila cedule. Před budovou stál Fred a na nástupišti Míky. „To by mě zajímalo, kdo jel tím správným autobusem,“ volal Fred přes silnici. „A mně zase, kde je Tom,“ odpověděl Míky. Čekárna zavřená, na vlakovém nádraží taky Toma nenašli, tak zbývala jenom hospoda. Ani tam Tom nebyl, ale zato tam seděla skupina „Trempů kokoříňáků“.

Ahoj pozdravili asi 14ti - 19ti letí kluci a dvě holky. Ahoj sedli si Míky a Fred vedle.

„Hele kam jedete,“ ozval se nejstarší z nich.

„Ani ještě nevíme,“ odpověděl mu Míky.

„Jakto že nevíte, přeci někam musíte jet, tak kam !!!?“

„TAM!“ Ukázal Fred mezi usárny, tvrdák s kytarou, který patřil nejstaršímu tvrdákovi z nich a WC.

„Tak to máme společnou cestu,“ zahřměl 72 kilový tvrdák, dopil pivo, vzal usárnu, futrál s kytarou a vydal se směrem k autobusu na Kokořín. Za ním se zvedly ostatní a na důkaz kamarádství zavolali „Tak co je, jedete s náma ne?“

2x stejně jako těm před máma oznámil směr cesty Fred.

Autobus příjemně drncal a ve všech vyvolala jízda klidný pocit míru. Všichni mlčeli, jenom Míky si tiše brumlal „To zas bude sranda, to se zase nasmějeme jako tenkrát na Vršku U krvavého hnáta, tam byli taky pěkní blbci, žejo Frede.“

„Vystupovat“ zavelel Marty, jak se tvrdák jmenoval a všichni vystoupili. „To platí i pro vás“ obrátil se k Mikymu s Fredem, kteří předstírali že pojedou dál. „Kamerádi!“ ozval se druhý nejstarší muž, „ne-

představíme se? Já jsem Kroupa." Míky, Fred, Marty, Pinďa, Johny, Dáda, Míša letěla jména vzduchem. "Tak to by snad stačilo, teď půjdeme směrem na Raj," rozhodl Marty. "A před tím se stavíme u Dědka a jako vždycky si dáme pivo," doplnil ho Kroupa a vyrazil jako první k nedaleké hospodě. "Tomu se to běží, když nemá kytaru," stěžoval si Marty a významně zatřás futrálem. "No jo, to asi budeš mít dobrou kytaru, když máš takový futrál," zeptal se Fred. "Jo to mám, koupil jsem jí za 650 Kčs, ale vybíral jsem jí čtyři hodiny. Myslím, že lepší bych nesehnal," pochlubil se Marty. "Šest piv"

A máte všichni vobčanky, zeptal se hospodský, který připomínal spíš zápasníka volného stylu než dědka. "Já né," ozval se Pinďa, "já chci jenom limonádu."

"Na zdraví" ťukal John do půllitrů "a ty Marty něco zahrej."

"Ještě není ta správná chvíle na hraní," rozhodl Marty. "Možná až na Raji. Jó kdyby tu byli kluci, to by bylo jiný, my jsme totiž perfektně sehraní."

"Ty hraješ v kapele?" Ptal se Fred.

"Jó hrajeme s klukama jako doprovodná skupina Karamela."

A koho doprovázíte?

"To je různý, ale nejčastěji tu country taneční skupinu Karamela, ale hrajeme i jinde," rozplýval se Marty.

"A co hrajete?" Zeptal se Míky a Fredovi pošeptal, že by je šacoval na starý Greenhorny.

"Nó," začal Marty, "nejčastěji hrajem Zelenáče, ale ty starý."

"Jó to když jsem si tu kytaru koupil," vyprávěl cestou Marty, "tak jsem s ní šel rovnou za Kublou, to je ten co dělá kytary na zakázku a dal jsem mu jí, aby mi předělal mechaniku a trochu jí upravil, takže mi z ní udělal perfektní kytaru. A von tam byl akorát Samson, tomu taky Kubla dělá kytaru."

"Tak to je paráda," skočil mu Míky do monologu a začal měnit téma, "a o tom spacáku co se měl vyrábět jsi slyšel? Prý byl z nějaké vývojové rychloschnoucí hmoty, ale byl prý moc lehký, tak ho nevyrábí."

"Jó to jsem slyšel," přidal se Marty, "jeden známý sehnal právě ten vývojový typ o kterém jsi mluvil..."

"Tak kamarádi a jsme na Raji," oznámil Kroupa. "Tak ti nevíš jestli jsme šli na Raj nebo na RaJ," otočil se Fred k Mikymu, ale to už všichni vcházeli do pohostinství RaJ. "Tak jsem zvědavěj na tu hospodskou, co je tady nachává v zimě přespat, jak nám vyprávěl Marty a taky jestli dostanou pivo do sklenice, když jsou, jak tvrdí místní," stačil ještě Fred oznámit Mikimu.

Dobrý den, dobrý den zdravil každý u pípy a uctivě při tom kýval hlavou. "Taoy máte ta piva", řekla hospodská a na stůl položila sedm piv, dvě z toho ve skle. "Vidíte, ty jsou naše", ukazoval Marty a hned jedno podal Kroupovi.

„Marty ,ale už bys mohl začít hrát“, vyzýval Martyho jeden přes druhého, Tak zahrajte vy, otočil se Marty k Fredovi a Mikymu.

„To nejde, my nejsme sladění,“bránil se Miky,„ale víš co, půjdem na chodbu a tam se sladíme.“

Po dvaceti minutách měl nalahedno i Marty a všichni byli připraveni hrát.

„Tak co dáme Marty,Co,“ptal se Fred,„nějaký ty Greenhorny?“

„Třeba, ale začněte, já nejsem rozehranej, já se přidám.“

Fred s Mikym to rozjeli hezky zvostra, jak byli zvyklí a Marty pomalu přestával hrát.

„Škoda, že tu nejsou kluci,“povdech si asi po pátý písničce.„To by byla paráda,ale jste sehraný dobře,to je vono,já jsem se ještě nerozehrál. Paní hospodská,ještě jednoho čerta.“

Čas plynul,Marty se pořád nemohl rozehrát a čertů měl aspoň sedm.

„Tak pánové končíme“ ozvala se hospodská,„ještě jednu rundu a de se domů.“

Miky dopil druhé pivo a upustil na zem trsátka.Vedle sedící Dáda se shýbá a s významným gestem mu ho podala.„Kam pudete spát?“Zeptala se na venek ledabyly.„My pudeme s Míšou na Tarzana a vy?“

„Ještě nevíme,nám je to jedno,my totady stejně neznáme.“Odpověděl Miky a začal balit kytaru.

„Stejně vám řeknu kluci,když jsem vás tak poslouchal,vás je pro hraní po hospodách škoda,proč nezkusíte hrát někde jinde,třeba to alespoň zkuste.“ Otočil se z ničehonic Marty na Mikyho s Fredem.Ti beze slova balili kytary do celt a neodpovídali.

„Já si myslím,že oni mají za sebou daleko víc než si myslíš“oslovila Martyho Dáda.

„Ale stejně je vás škoda,a všichni jdeme spát na Dravce a vy dva taky jasny!“Zahoukal Marty do ticha.

Všichni se začali shromažďovat před hospodou.

„Já jdu s váma“ vyšel ven Pier,který si celý večer přiřukával s Martym a vzájemně soupeřili o titul "vůdce stáda".

„STOP,všichni stůjte,ztratily se mi trsátka!“Vyběhl ven Marty.„Všichni ukažte kapsy,mněl jsem je v krabičce od sirek,ukažte sirky.“Otočil se k Mikymu s Fredem.

„Co blbneš, co by jsme dělali s tvejma trsátkama za bůra,když máme Danlopy!“Urazil se Miky.„A co to máš v kapse u košile?“Zeptal se Martyho Pinda.A skutečně tam byly trsátka.

„Tak konec srandy a nastupte si tady do nějakýho tvaru!“Vymáhal se Pier autority a ostatní se začali skutečně řadit.

„No to snad není možný!“Valil oči Fred.„Sleduj co udělám“otočil se k Mikimu a oba přišli k Pierovi.

„Ty neumíš velet?Ty jsi nebyl na vojně,nebo co!“Vyprskl Fred.

„Byl“,bránil se Pier.

„Tak vidíš,to musíš teda zavelet pořádně po vojensku.“

„Halp, nastupte si tady do řady,“ zavelel Pier.

„Tak takle né, halp není to pravé slovo“, opravoval ho Fred, „zkus halt.“ Naštvaný Pier nechal velení a začal Mikymu a Fredovi kamarádsky plácet po zádech.

„Tak tady kamarádi,“ zdělil jim Pier důvěrně, „tady se zabil můj dobrý kamarád Hrnča, ale to nebyl ten, co spadl naproti ze skály, to byl jiný. Asi po půl hodině se Pier opět probral.“

„Kamarádi, všichni se prosím zastavte a vzdejte pět minut ticha kamarádu Harymu, který se tady v té zatáčce zabil na motorce, když jel do Raje. Zabil se tady o ten strom, co je na něm ta trampská značka,“ ukázal směrem ke stromu na kterém byl přibit plechový truhlík a bílou barvou namalovaná lesácká značka.

„Stejně Piere nevyprovokuješ Martyho, aby se vykoupal támhle v té nádrži.“ Provokoval Miky.

„Ty Marty, seš měkej,“ povídá Pier, „protože kdybys nebyl, tak se vykoupěš tady v té nádrži.“

„Já že jsem měkej!“ hájil se Marty. „To víš že né, sleduj!“ vykřikl a skočil do vody jak byl, akorát usárnu a tvrdák odhodil.

„Není měkej, ale blbej, hehe hehe.“ Smál se Pier.

Cesta na Dravce příjemně utekla a ještě před usnutím si Miky nastavil budíka na půl šestý a do notýsku si společně s Fredem zapsali

„Kokořín v sezóně“.

„Tak to máme letos za sebou, zase za rok a ráno se zdejchnem někam dál,“ šeptal Fred v polospánku.

MUC

Děj povídky není vymyšlený, nýbrž napsán na základě skutečných událostí!!!!

KIDOVO OKÉNKO

jo, byl takový čas, kdy jsem
posel k němu... Ona už dost dobře
nemůžu jít, ale protože jsem to
k němu čundraděl, jít by si je někdo
nemohl přeci? i' chci. Takže se, k němu, ani mijsk
nejmenší...

Za jedinou vteřinu zapálily dva modré kulové blesky
hladinu smaragdového lomu
vyplašilo to kotě které hrálo na kytaru
gumovými polštářky tlapek
koncertantní hlas v rapsodii a-moll
v nastalé tmě
někdo ukrytý za černou lahví černého piva
tiše překládal z angličtiny
pokyny pro borovice
které pomáhaly větvemi na svět tomu,
co se rodilo kytarě navštívené svatým duchem
po setmělém obzoru kráčal ke hřbitovu
stín kmotra v třírohém klobouku
tiše si pohvizdující Solvejzinu píseň
a hned se našel někdo kdo z toho udělal melodram
a z mechu vyšlo slunce

Zatímco na sluncem ozářeném nebi zahřelo souhvězdí kotvy
slavilo se narození buclatého dítěte
v parádním stanu obloženém janovcem
pila se rosa ze zlatých kalichů
a gramofon chráplil svolení k sedmdesáti osmi otáčkám
přežitého standardu z umělé hmoty
která se zdála být ocelí
tančil se menuet dokud nezačalo pršet
dokud se kalichy nezavřely

Pomalý motiv zkamenělého motýla usedl mezi kvetoucí keře
někdo si pobzukoval skvostné odrhovačky
na stáblo vložené mezi dlaně umyté v Gangu
nebo Hindu
nebo v Brahmaputře
ostatná i louže byly toho rána křišťálové

Ale kulové blesky nebíjí do umělých hmot
nosatý klaun s mošnou žebráka
vryl do gramofonové desky křížek
vztyčil ji nad hrobem zemřelého nemluvnátka
a dal se na cestu po prašné a prašivé silnici
kulhaje o holi kterou umně zhotovil z uraženého hmatníku violy d'amour
a bylo mu k pláči
že si nemá za co koupit hromosvod

Plakal
v roztrhaném stanu do něhož ze všech stran vnikal
kouř z doutnajících mokrého listí
pod necitelnou oblohou z níž zmizelo souhvězdí kotvy
stárnul
každou slzou
a marně se snažil vmontovat hůl aspoň do půlových houslí

A zatím kdesi v dáli
někdo zabalil do papíru
v rámci dobročinnosti
dva poslední modré kulové blesky na světě
které potom milosrdný posel vsunul škvírou do žebrákovu stanu

Toho dne zaplakala dětská kostra
pod náhrobní gramofonovou deskou vedle žebrákovu stanu
oživlá jeho radostí

Vyhrabal ze země jako z vrabečka drobné kůstky
a položil je na lesklý talíř ocelového gramofonu
a vlevo a vpravo
jako drahocenné hračky
posadil na hedvábné polštáře dva modré kulové blesky
dva poslední modré kulové blesky na světě
a těšil se že se ta hromádka kostí promění v buclaté dítě
bude-li je denně živit mlékem
ze smaragdů rozpuštěných v slzách
nastřádaných mezi bouřkami
kdy chodíval ke hrobečku na břehu dumat
o výrobě hromosvodů

Kulový blesk ale také nevydrží věčně
vybijely se tiše někde jinde
kam nedosahovala zelená vyznání
žebrák nezpozoroval že souhvězdí kotvy opět překročilo kulminační bod
až jednoho bezbarvého jitra
zůstala jen holá mrtvá hromádka kostí
na nemoderním gramofonu
obloženém zmačkanými polštáři
jejichž hedvábí nikdy nevylodí z žebrácké hole elektrinu
i kdyby byla z ebonitu

Stín kmotra v třírohém klobouku
se změnil v loutku s umělým obličejem
natřeným růžovou politurou
nehvizdal Solvejžinu píseň
a ke hřbitovu nesl v kapse na prodej
dvě modrá jiskřičky
ubohé zbytky ještě se snažící hřát

Na prašných prašivých silnicích
Na březích smaragdových lomů
Před roztrhanými stany
U gramofonů
stáli nosatí klauni
ochotní vyrobit z žebráckých holí samostatný
všichni křičeli ochraptělými hrdly

A P A G E 1

Blesky však už byly příliš malé
a loutka s umělou tváří nestála o oživení nemluvněte
které se nedalo zpeněžit
neslyšela
neviděla
a necítila

A žebrák vzal své definitivně mrtvé dítě
zabalené do propoceného hedvábí
zatřížil je smaragdy a potopil na dno lomu
vypořádán k smrti s elektrickou iluzí
zapomněl se však zbavit hromosvodů
do kterých uhodilo ve chvíli kdy se chystal zalátat dřevěný stan

Někde blízko je něco modrého
vykřikl žebravý klaun
a když si vzpomněl jak kdysi plýtlval smaragdovou tinkturou
na oživení pláčícího kostlivečka
vrhl se do vody
vytáhl všechny kosti promíchané už se vším co lidé odhazují
do čisté vody jezer
a dodneška zatímco se na talíři gramofonu otáčí hromádka kostí
ve stanu do něhož vniká kouř z doutnajícího zrelého listí
pod souhvězdím kotvy
čeká na bouřku které nepřichází

Liberec 1963

Co ty na to, cizinci?
Ano, je to egocentrické, chybí v tom poslech
a mluva...
V takovém případě by to bylo beznadějně
poupatlo.
Pravda ovšem je, že Anton byl v té době
mlád třicet jedny let a ještě nebyl křepitá ušou.
(Potracovaná mluva)
Rappitá Kic

VÝTÁNÍ JARA

Vlak uhání tmou a jeho kola tlučou vo šiny svojí monotónní písničku. Kdyby tu nebyla zima jak v psinci, tak snad usnu. V duchu proklínám ten nápad, že pojedu na T.O. Býčí lebka na Vítání jara, na které mě pozval George, co se, bůhví proč, podepsal Jorč. Neměl jsem se nechat Lišákem ukecat. Ale prej když nám poslali to zvadlo, tak by to bylo blbý nepřijet. A tak tu sedím ve vlaku z Čerčan do Prahy a počítám zastávky, abych nepřešel. Sedmá zastávka-Prosečnice, ještě jedna a vylejzám. Už je taky na čase, šest hodin na cestě, to jednoho pěkně votráví.

Konečně. Kamenný Přívoz. Vyskakuju do tmy. Nádraží se zdá prázdný, ale vtom slyším tleskání, který se ke mně přibližuje. Už poznávám Petyho a Georgeho. "Ahoj Lucku" řve George, padá mi do náruče a vodjímá mě jako ztraceného syna. Zřetelně jsem cítil pach piva a bylo mi jasné, kde spojka čeká. "Ahoj" podává mi Pete ruku. "Je tu Lišák?" ptám se ho. "Lišák je nemocnej a Česílko, ten blbec, jel na Carrapat" referuje Pety, na kterým je vidět, že mu po mém příjezdu spadl kámen ze srdce. "Kolik toho přijelo?" obrátil jsem se na Georga. "Nó, moc né. Poslal sem asi třicet zvadel, ale zatím je tady asi devět lidí. Čekáme tady v hospodě a dva šli připravit voheň" Alespoň že bude voheň; myslím si v duchu, ale to už mně George táhne do hospody. "Ahoj vespolek" zahalekám na čtyři postavy u stolu. "Ahoj" zahučí vozvěno. "Dáš si pivo, vid?" říká George, ani nečeká na odpověď a už přede mně staví plnou sklenici. "Hele Lucku to je Jirka" ukazuje George na svého souseda. Než si stačíme stisknout pravice, už mi představuje kluka v maskáčích: "to je Feťák". "Čau" řekne Feťák a víc si mně nevšimá. "Ahoj, já jsem Hedvěd" povídá můj soused a podává mi ruku, kterou zdobí mohutný metalový pás. George zatím vytáhl harmoniky a začal mi vysvětlovat, že ta nejsvětlejší je horší, protože se do ní musí víc foukat.

AHOJ KAMARÁDE/DKO/!!!!

Po dlouhé zimě, Te i Tvě kamarády/dky/. Zve T.O. BÝČÍ LEBKA
Na vítání JARA 1989.

DEEN: Pátek 17.3.1989

NA: NÁDRAŽÍ BRÁNÍK

V: 17.00 Hodin

U: POKLADEN

ODJEZD: 17.30 Hodin

DO: KAMENNÝ PŘÍVOZ

SPOJKA: Pa.- KAMENNÝ PŘÍVOZ/DO 22.00 Hodin

Teší Se Možná Dpo Vas Známý JORČ+ASTA
Se M000000000

Snad aby mi to dokázal, začal do ní foukat svou aronů, že jsem měl vážné obavy, aby zvukový jazejčky nevylítaly druhou stranou. Když se trochu uklidnil, začal hrát něco mezi Nemelen, nemelen a melodií ze Sedmi statečných. Pak se nás zeptal, jestli jsme v tom co hrál poznali Co sto hasiči, ale když mu Pete řek, že by mohl zahrát radši něco trampského, odpověděl, že nemá náladu a začal se dohadovat s Jirkou, kdy jede poslední vlak z Prahy. Feťák se nechal přemluvit a vytáh z futrálu nádhernou dvanáctku s ještě nádhernějším zvukem. Nejdřív zahrál zdrcující sólo country-ového stylu a pak vybalil řízný folk. Pete do mě hučel, abych si půjčil kytaru a něco zahrál. Ale naštěstí jsem si včas uvědomil, jak ostře kontrastují písničky: Hobo, Eldorado, 17. dnů atd. se songy Feťákova repertoáru. "Končete, zavíráme!" nechala se slyšet hostinská. Pomalu jsme se přesunuli před hospodu. Zrovna jsme se připravovali k odchodu, když přijel poslední vlak od Prahy. Vyskočily z něho dvě postavičky a hned se hrnuly k Feťákovi a Medvědovi. "Čau, to je dost že jedeš, vole." "Hele, George, my deme do lomu, tak se mějte" a všichni nám zmizeli z očí. "No a my taky půdem na camp", prohlásil George. Po chvíli jsem si všim, že Jirka táhne nákej kanystr. "U toho campu není voda?" ptám se Georgeho. "Je, proč se ptáš...?" "Že jí Jirka nese v kanystru." "To není voda, to je pivo", vyvádí mě George z naivity. Vyměnili jsme si s Petem pohledy. "No, těbůch!" Majednou jsme se vynořili u čtyřech nápadně podobnejch chatek. "Tady se můžeme vyspat na verandičkách pod střechama", informoval nás George. Vyhlídka na betonovou postel mi na náladě nepřidala. "To snad né," rozčiluje se George, voni neudělali voheň". A tak jsme šli pro dřevo. Vylezli jsme na stráň za chatama a za kolejem jsme našli suchý akáty. Jirka se hned na ně začal sápat. "Jau, sakra to má trny..." "Hech to tam, v lese najdem něco lepšího." A vopravdu, v lese jsme našli lepší-ho...." "Hele, támhle ta větev je suchá", volal Pety a ukazoval na borovici, kde ve výši dobrých tří metrů opravdu byla suchá větev. "Tak si pro ni skoč," poradil jsem mu. "Copak sem klokan?" "Uhněte, já tam vylezu", pronesl s odhodláním v hlase George. "Svití mi!" Vyskočil na borovici a asi minutu se zoufale držel kmene. Když se dostatečně vysílil, pustil se a řek, že dem pro ten akát. Když jsme dopravili dřevo k chatkám, šli sme s Petym spát. Ostatní se chvíli udili u nádoby ohně a potom nás následovali. Začínalo pršet, když jsem spokojeně usnul.

"Dzzn, dzzn, Martine, deš vod tý vody! Podívej se jak vypadáš, prase!" Co je to? Vylejzám ze spacáku. Ne! To je zlej sen. Naproti našemu srubu stojí chata, u které jakýsi muž zpracovává na cirkulárce hromadu prken, a za srubem právě projíždí auto. Slezám ze schůdků srubu a teprve teď mám výhled na všechny strany. Kam dohlédnu chata na chatě. "Řach", jak tak koukám do strání, přehlídnu popelnice před srubem. "Pety, kam sme to vlezli?" "No, mě se tu taky moc nelíbí, ale snad tu dlouho neskejsnem. Teď posnídáme. Dáme si ty tvý klobásy." Přicházím k ohni. "Ahoj" "Ahoj, jak ses vyspal?" "Už to bylo i horší. Kde je George?" "Ještě chrápe!" "Dzzn, dzzn" cirkulárkový koncert pokračuje. Ten George musí bejt hluchej, když v tomhle dokáže spát. "Sakra, kde jsou ty klobásy?" řve Pety vod srubu. "Ve žracáku" "...A kde je žracák?" "Pod uzdou" Chvilku je ticho. "...a uzda?" "Pod spacákem!" "Mám!" Sedám si na kládu k ohni. "Ale klobásy tam nejsou." "Musí tam bejt!" Vracím se ke srubu a už ze schodů je vidím. Večer jsem je vyndal a dal pod stůl na verandě.

"támhe sou." Pety se zatváří dost nešťastně. "To snad ne!"
"Hele, támhle je pumpa, pudem se vopláchnout." Pety pookřeje: "Do púl těla?" "no jasně. Ukážem těm padourům, jak vypadá správněj drsnák." Jenom přiložíme na vohén a uháníme k pumpě. "Hu, ta je studená" komentuju první dopad vody na záda. Čtveřice sedící u vohně se na nás dívá jako na blázny. Když jsme se dost vymáchali, vopekli jsme klobásy a šli jsme balit. Ani jsme si nevšimli, že všichni až na Georgeho už maj Uzdy na zádech. "Hel, voni někam jdou..." upozornuje Pety. "Mý dem do hospody," řvou na nás a potom agi pojedem do Chlumce, tady to nemá cenu. "Tak ahoj."
"Dyt' přídte za náma..." "Hm, spíš ne."

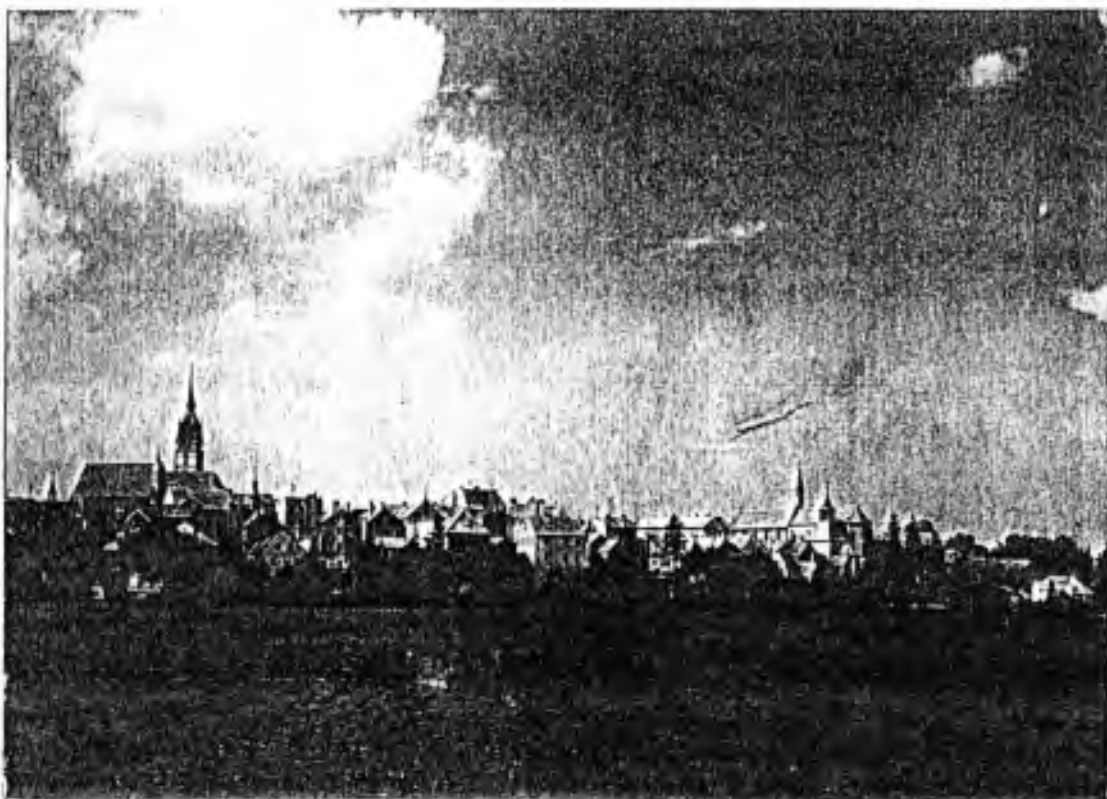
Jdu za Georgem: máš vůbec nákej plán na to Výtání? "No, měl sem, ale vidíš sám." Tos to chtěl dělat tady?!" "A proč né?"
"Hel, my s Petem deme jinam." "A nechcete s náma do Chlumce?"
"Ani ne." "Tak ahoj a dík žeš' přijel. Škoda jen, že se to tak pokazilo." Pomalu se s Petym škrábem do stráně ke kolejím.
"Kam pudem?" ptá se Pety. "Nevím, ty bys něco měl?" "Můžem do Klínce. Tam je to moc pěkný a hlavně tam není tolik lidí." "Tak jo, dojdem do příští zastávky a pak pojedem vlakem." "Jako hoboos?"
usmívá se Pety. "Jasně!"

Před náma se táhnou koleje, sluníčko hřeje, prostě pohoda.
"T.O. Býčí lebka vás zve na V-ý-tání jara. Jorč." pronáším slavnostním hlasem. Pety jen dodá: "Cyklistika" a snějeme se jako blázni.

L U K Y - J. Čechy

Poznámka redakce:

Podobnost osob a místa děje není čistě náhodná. Příkládáme rovněž autentický v-í-tisk zvaďla na V-ý-tání jara.

pro Doklari

Na folkovém festivalu

[Kreek, Kudlas spol.]

Díl III.

